

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

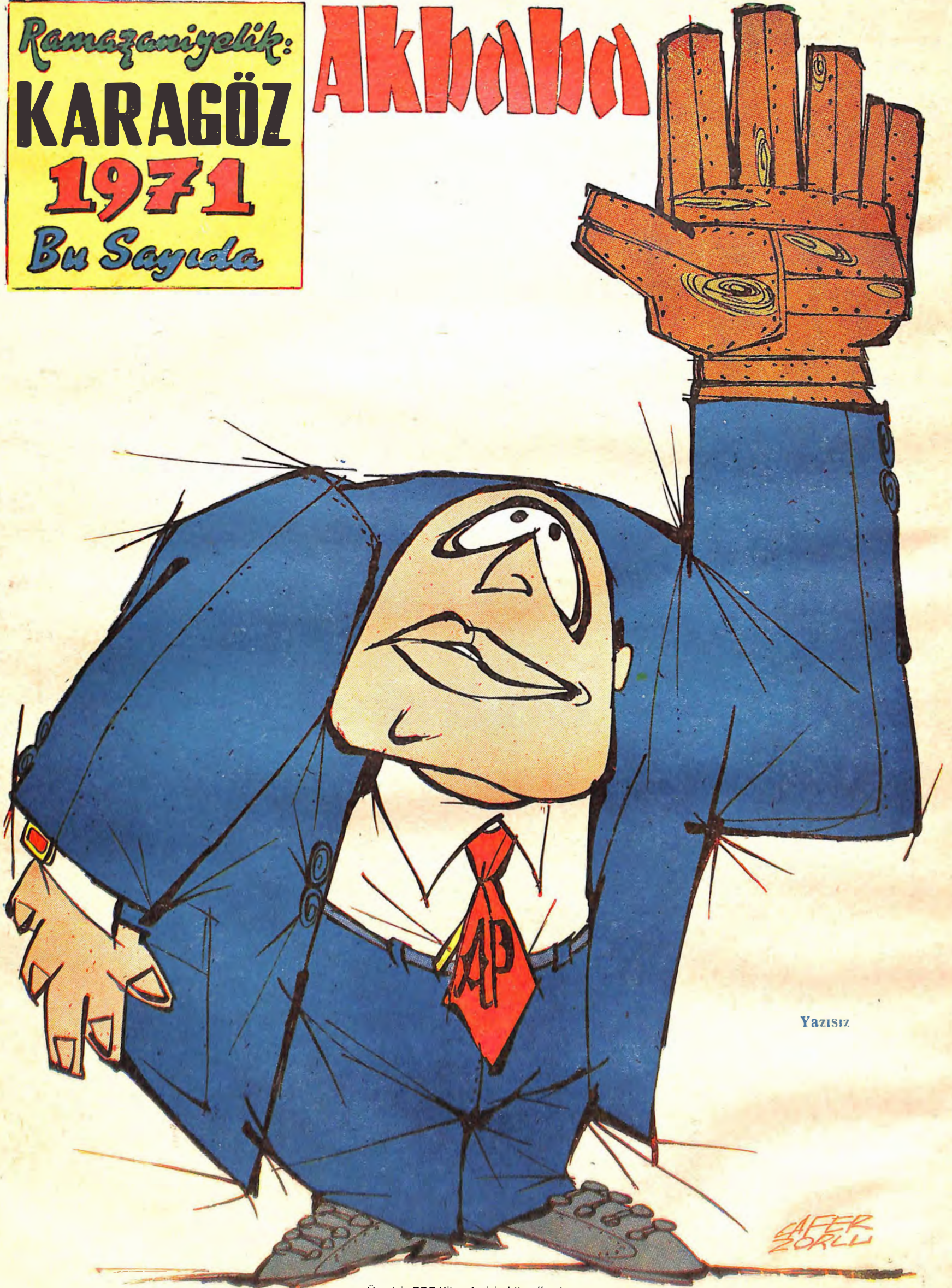
Ramazanîyelik:

KARAGÖZ

1971

Bu Sayıda

Akbalık

Yazısız

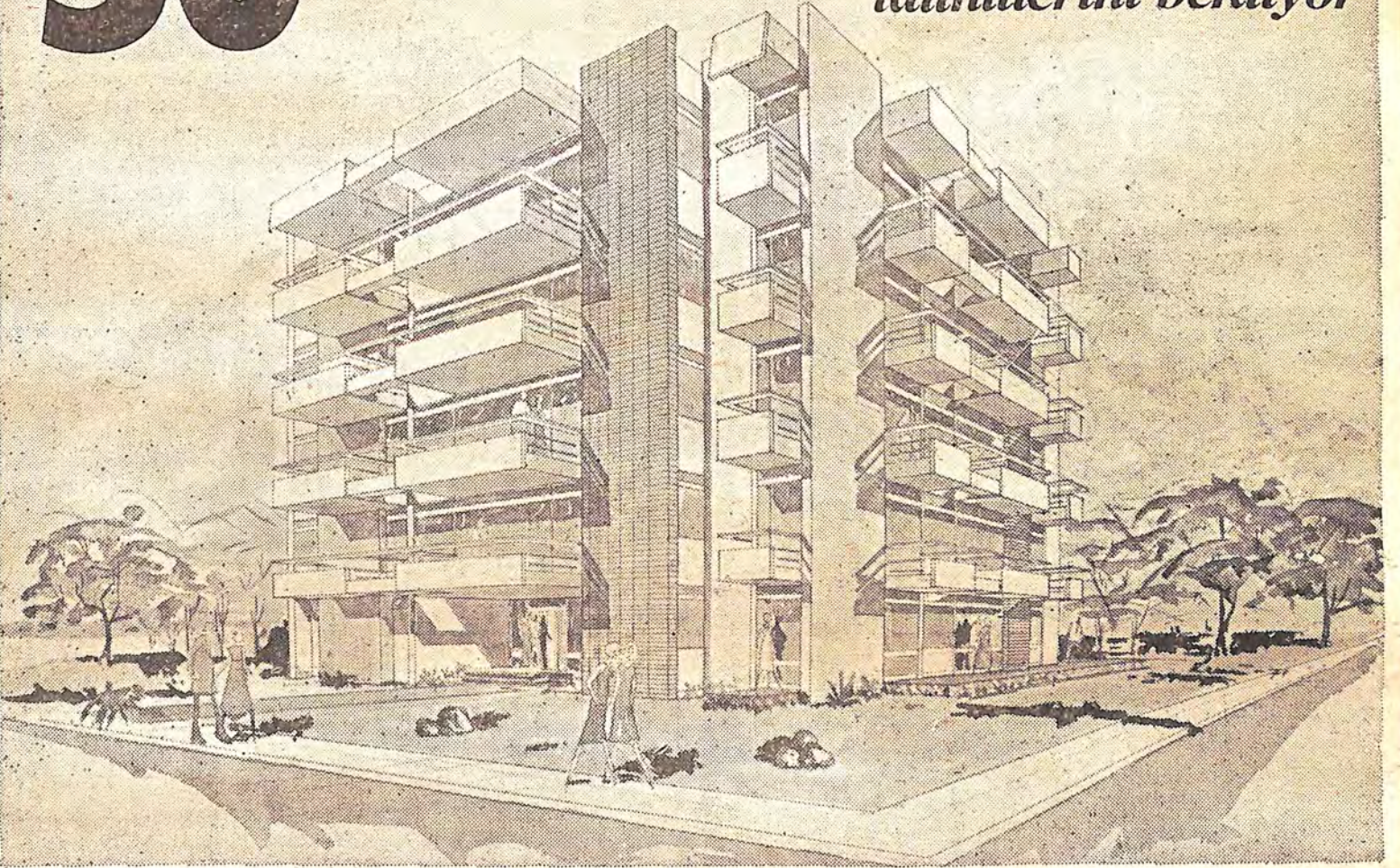
SAFER
ZORLU

*milyon pazarında
şahane*

50 APARTMAN DAİRESİ

talihlilerini bekliyor

Milyon Pazarında dağıtılacak 50 Apartman Dairesi İstanbul'da, Küçükalyalı'dadır. Deniz manzaralı daireler, fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı iki yatak odası, fayans tezgâhlı, geniş, aydınlık mutfak, sofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. İnşaat, özenilerek yapılmıştır. Dairelerin her birinin Bankamıza maliyeti 100.000 liradır.

NOT: MİLYON PAZARI çekilişine katılabilmek için son para yatırma tarihi: 31 Aralık 1971

Milyon Pazarında ayrıca:

50 ADET

100.000 TL.

100 ADET 10.000 LIRA

300 ADET 5.000 LIRA

1000 ADET 1.000 LIRA

ve 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır

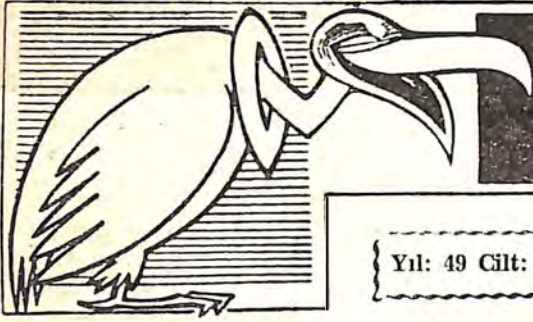
TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3100 — 154)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 44

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

20 Ekim 1971

* Fiyatı: 150 Krş.

Granit gibi!..

HERKES yurdumuzda sürekli huzur ve istikrar sağlamak için bir «formül» arıyor. Şu kombinezon, bu kombinezon, falan koalisyon, filân formülasyon diye ardı arkası gelmez teklif ve ihtimallerle karşı karşıyayız.

Bizce iç barışı sürekli kılmak için bir formül de şu olabilir:

Durmadan yabancı hükümdar, devlet adamı, hattâ ünlü sporcu gibi kişileri Türkiye'ye davet etmek.

Bu ilhamı bize veren son haftaların uygulaması oldu. En yetkili kişilerin ülkenin çok büyük bir politik bunalıma sürüklenmemesi gerektiğini belirtirken bir ağızdan şu gerekçeyi ileri sürdüler:

— Amerika Cumhurbaşkanı Yardımcısı, arkadan İngiltere Kraliçesi geliyor. Arada Cumhurbaşkanımız İran Şahını ziyaret edecek. Bir yandan da İzmir'de uluslararası karşılaşmalar olan Akdeniz Oyunları yapılıyor. Şu sırada yönetimimiz salıntıda görünürse yabancılara karşı ne duruma düşeriz?

Görünüş ve davranışlarımızı «ele güne karşı» ayarlamaya çalışmak Tanzimattan bu yana ulusal karakterimize yerleşmeye başlamış bir huydur. Kırkını aşmış İstanbullular bu tutumun tarihçesindeki son bölümün 1946 yılında Missouri zırhlısının ziyaretiyle nasıl açıldığını, o zaman yabancı denizcilere karşı şehri iyi göstermek için nasıl bir temizlik ve badana hummasına yakalandığını hatırlarlar.

Sonuç hiç de kötü olmamıştı. Gözleri ve burunları bir zaman az çok rahatlamıştı İstanbulluların.

Geçen haftalarda da eğer hükümetin yabancılara çirkin görü-

neceği duygusu politik öfkeleri frenlemiş ve tekrar karışık bir ortama kaymamızı önlemişse, bu milli hicap yatkinliğini bir noktada yararlı saymak mümkündür.

Ne var ki, her zaman da bu formüle güvenemeyiz. Hem dünyadaki hükümdarların ve başka ünlülerin sayısı yetmez, hem de hep yabancıların gözüne bakarsak kendi önümüze göremememiz tehlikesi vardır.

Hayır, her şeyden önce kendimizi yine kendi ölçülerimizle çekidüzen vermek zorundayız.

Geçen hafta gazetelerimizin görünmez köşeciklerinde çıkan bir küçük ilân bu konuda ipucu sayılabilir:

Bir vatandaşın «Verir» olan soyadını mahkeme kararıyla «Kaya»ya çevirdiğini açıkladı. Öylece sayın Ahmet Verir sayın Ahmet Kaya oldu.

Merak etmemek imkânsız:

— Acaba neler gördü, neler düşündü, başından neler geçti de Ahmet bey verirdikten usanıp kayalığa özendiydi? Sakın toplumumuzun gidişindeki genel bir eğilime uymuş olmasın?

Türkiye'de son çeyrek yüzyılın sosyal hayatındaki başlıca özellik, vericiliğin gitgide enayilik ile bir tutulur hale gelmekte bulunmasıdır. Bunun yanısıra kabalık, bencillik, duygusuzluk âdeta başarı şartı sayılan bir meziyet derecesine yükselelmıştır.

İş hayatımız, politikamız, eğitimdeki görüntümüz, hattâ filmlerimiz her gün bütün yetişmiş ve yetişmekte olan insanlarımızın kafasına aynı pratik ders tokmağını vurmakta:

— Alacaksın, vermeyeceksin! Çev-

Demirel. «Koltuk» mücadelesi yapıyor. — Gazeteler —

— «Aşk, aşk... Sen her şeye kadırsın!..»

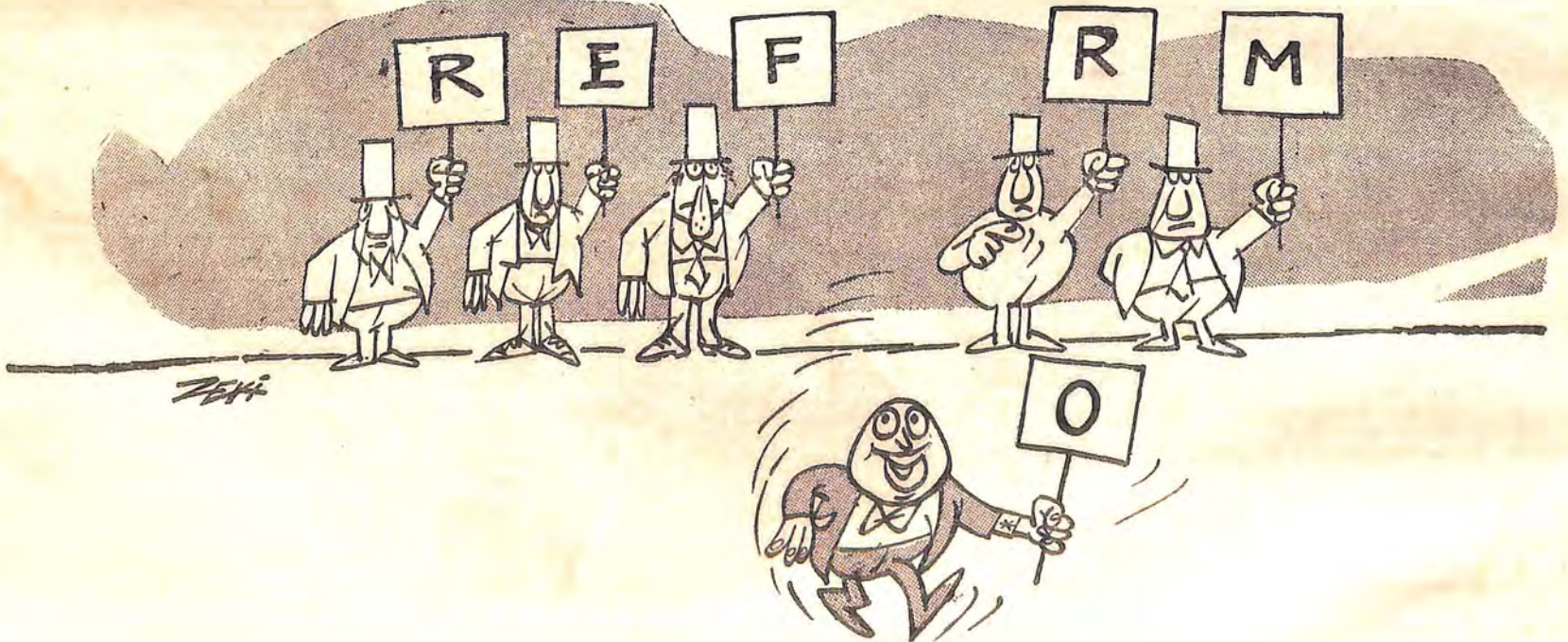
rende ne dönerse dönsün aldırma-yacaksın, kıpırdamayacaksın! Kaya gibi olacaksın, kaya!

Ağulık ve sertliği her zaman beğenilecek özellikler sayan herkes kayalara hayran kalmakta özgürdür. Ancak bu nesnelerin öteki özelliklerle rinden olan kabalığın, bencilliğin, duygusuzluğun toplum açısından yararlı sayılması da hayli su götürür bir görüştür.

Bize öyle geliyor ki görüş ve duygularımıza temelde milletçe yepyeni bir yön verecek yolu bulamadığımız sürece hiçbir «formül» iç barışı gerçekten kuramaz. Ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım, sonunda yabancılara da beğendiremeyiz kendimizi. Kayalıkları bahçelerden çok seven bir hükümdar bulunabileceğini sanmıyoruz.

AKBABA

Demirel'in tutumu, reformların yapılmasını geciktiriyor. — Gazeteler —

— Bak, yine O!..

HERKESİN bir zengin ahbabı vardır ya, bizim de öyle bir zengin ahbabımız vardır. Ahbabımız dediysen, öyle senli benli olmadığımız gibi, hanımlarımız da ta nışmazlar birbirleriyle. Orhan, benim çocukluk arkadaşımdır, ilkokulu, ortaokulu aynı sınıflarda okumuşuz. Sonradan ben liseye devam ettim. O da okulu bırakarak hayata atıldı. Şimdi o bakliyat tüccarı, ben'se hükümet konağının güneye bakan bir odacığında basit bir memur vatandaşım...

Neyse, geçenlerde bu zengin ahbabım Orhan memlekete gidecekmış özel otosuyla. Ben de, yıllar var ki kardeşimi görmemişim, bana:

— Gelir misin sen de? dedi. Fazla kalmayacağım orada, iki gün, bir işim var, hemen görüp geri döneceğim.

Hiç durur muyum, bedava araba olduktan sonra... Bu arada annemizin de elini öper hayır dualarını alırlar. Orhan beyin kararlaştırdığı gün, fermuarı bozuk, dört yamalıklık çantama bir kat çamaşır koyduktan sonra bakliyat mağazasının önüne geldim:

— Tamam Orhan bey kardeşim, ben hazırım, dedim.

O, birtakım emirler veriyordu içerde çalışanlara. Bilmem nereye ne kadar darı gönderilecekmış, bilmem nereden ne kadar nohut gelecekmış, falanca bankaya yarın sekizbin lira yatırılacakmış, öbür gün maliyeye bilmem ne vergisi için uğranılacakmış...

— Maşallah işin de hayli ağır ha Orhan bey kardeşim, dedim.

— Ne diyorsun Zihni bey, dedi, ne diyorsun. Akşam yattığım yerleri bilemiyorum. Bazı günler oluyor, ye meğimi bile ayak üstü yiyip dosdoğru buraya koşuyorum.

— Vah vah!

— Vah vah ya... Şimdi sen temsil misal, saat beşi vurunca dairedeki defteri kapatır, kafan dinç gidersin evine değil mi?

— Şey... Evet...

— Ben nerdeee?... Evde de bir yığın defterler, bir yığın işler, bir yığın telefonlar...

Geçtik arabanın başına. Araba kuyruklu cinsten, tekerlekleri de kalın mı kalın. Araba markalarından anlamadığım için sordum:

— Ne marka bu araba?

— Ponçiyak...

— Yaa, maşallah maşallah pek güzelmış...

Elini, arabanın koltuğuna uzattı:

— Elle elle, dedi... Tam beşbin kâğıt saydım bu kılıflara...

— Aman kadife gibi...

— Yoo kadife değil, buna şimdi Avrupa'da başka bir şey diyorlar...

— Ya öyle mi?

Girdik arabanın içine. Ama bir korkuyla girdim, hattâ önceden de sordum:

— Öne mi oturayım, arkaya mı? diye.

— Yoo yoo öne, dedi.

Bana oradan bir kol gösterdi:

— Çek bakalım şu kolu!

— Aman çekmeyeyim, bir şey mir şey olur.

— Çek çek...

Kola asıldım. Arabanın içini tatlı bir müzik sesi doldurdu:

— Otomatik teyp, dedi.

— Aman maşallah pek güzelmış.

— Şu kola asıl!

— Aman asılmayayım...

— Asıl asıl!

Asıldım kola... Pencerenin camı kendi kendine innmeye başladı.

— Allah Allah, dedim...

— Yaaa, dedi... Nasıl beğendin mi arabamı?

— Şahane...

— Şimdi şu kolu çek...

— Aman Orhan bey kardeşim çek meyeyim...

— Çek çek...

Adam beli ki arabasının neyi var neyi yoksa bana gösterecek. Bu arada, benim ağzımın bir karış açık kalmasından da ayrı bir zevk duyacak. Eh, ne de olsa biz dünyanın yolunu bedava tarafından gideceğimiz için, ağzımızı biraz daha hayran hayran açmalıyız görev olarak...

— Allah Allah! diye bağırdım kolu çeker çekmez.

O, baygın gözlerle baktı benden ta rafa:

— Nasıl? dedi.

— Aman fevkalâde Orhan bey kardeşim...

Ayaklarımın altından tatlı bir serinlik, bir anda arabanın içini doldurdu.

— Havalandırma, dedi.

— Aman çok güzel havalandırıyor, nerdeyse pantolonumu uçuracak...

— Bak şimdi arabayı çalıştıracağım, sesini bile duymayacaksınız...

Bir yere bastı, önce bir gürültü oldu, sonra tıss...

— Duyuyor musun? diye sordu.

— Yoo, dedim, yoksa çalıştı mı araba?

— Elbette, sekiz silindirin sekizi de çalıştı...

— Bin maşallah kral arabası gibisi...

— Şu kolu çek şu kolu...

— Aman çekmesem...

— Çek çek!

Adamın borusunu öttürmek zorunda olduğumuzdan, ben daha kolu çekmeden, «Allah Allah»ı yapıştırdım.

— N'oldu, eline mi bir şey oldu? dedi.

— Yoo, dedim, şey çok güzel de... Amma güzel yapmışlar ha bu kolu...

Kolu çekmemle, bir alaturka müzik başladı.

— İkinci kanal, dedi...

Anlamadım neyin kanalı olduğunu...

— Maşallah maşallah, kanalı da pek güzelmış, dedim.

O çek derken, ben çekerken, o memnun mutlu bana bakarken, ben Allah Allah derken epeyce yol aldık. Bu arada arabanın çekmediğim yerini koydurmadı bana. Öndeki çekecek kollar, düğmeler bitti, bu kez:

— Hele ayağa kalk, şu arka kol-

tuğun önündeki kolu çek, dedi.

Kalktım, o kolu da çektim. Kolu çeker çekmez, bir kiil tablası çıktı ortaya. Ben yine «Allah Allah» dedim, o yine, «yaaa» dedi...

Arabanın arkasında da ne kadar çekilecek kol varsa çektim ve hemen ardından içimden dua etmeye başladım:

— Allahım sen koru, şayet arabanın dışında da tutulacak çekilecek kollar varsa hapı yuttuk...

Elimi sigara paketine attım.

— Yooo, dedi, hemen. Çek çek şu kolu çek...

Ön tarafta çekmediğim kol kal mamıştı ki:

— Hangisi? diye sordum.

— Nah şu canım...

Orada düğme başı gibi bir şey duyordum:

— Ha, bunu unutmuşuz, bu mu?

— O ya, çek çek...

Kolu çekmemle, avucuma bir sigara düşüverdi.

— Sakın ha yakma, dedi. Şimdi şu kolu ittir...

— Aman çekiyorduk onu...

— Çekince başka iş, itince başka iş...

Şimdi de ittirmeye başlamıştık... Kolu ittirdim, kıpkırmızı bir demir parçası çıktı ortaya:

— Yak onunla sigaranı, dedi.

Biz yine Allah Allah'lar arasında sigaramızı yaktık... Arabanın, çekilecek, itilecek kolları bittikten sonra, hiç anlamadığım motör hakkında bilgiler vermeye başladı. Motör bitti, alt takım derlermiş ona geçti:

— Helezon yay, yaprak yay, amortisör, falan filân...

O bitti, boya faslına geçti... Step ne, krikon, bicon... Bilmem neler söylediler neler... Oradan geçtik, gösterge saatlerine. Tam kilometre saatini anlatıyordu ki, araba önce bir aksırdı, ardından veremliler gibi öksürdü, sonra da tıs dedi ve durdu...

Galiba benden alışmış olacak, sekiz on kez arka arkaya:

— Allah Allah, Allah Allah, dedi durdu.

— Bir şey mi oldu acaba Orhan bey kardeşim?

— Yoo, şuna bak şuna...

— Kol mu?

— Yok canım, şu kocaman nazar boncuğuna. Hiç yapmazdı ya... İnelim bir bakalım...

İndik arabadan, kaportasını açtı

ve başını içine soktu. Bana:

— Sen de gel bak, dedi.

— Ben anlamam ki Orhan bey kardeşim.

— Olsun canım. Sok başını sok... Ne yaparsınız, soktum başımı kaportanın içine...

— Bak bak, şuna bak, şu var ya karbüratörü...

— Maşallah pek büyükmüş...

— Şu var ya şu, şuna da distiribütör derler...

— Allah Allah, bir yığın tel geliyor içine...

Orayı burayı kurcaladıktan sonra, bana:

— Çek şunu çek, dedi.

— Aman çekmesem, bir şey mir şey olur.

— Çek çek...

Çektim... Çektikçe uzadı, çektikçe uzadı...

— Yağ gösterge çubuğu, dedi... Baktı, hımladı... Yağı da tamammış, dedi.

Kaportasını kapattı:

— Başka çare yok, iki marş daha basalım, çalışmazsa size zahmet biraz kaktıracaksınız, dedi.

Ne diyeyim:

— Olur, dedim.

İki marştan sonra, başladı Orhan bey:

— Gayret kardeşim Zihni bey, dayan kardeşim Zihni bey, demeye...

Ter topuklarımdan, yorgunluk burnumdan çıkarken, bilmem kaç kiloluk çelik yığının şöyle yüz metre kadar kaktırdım... Orhan bey, hâlâ:

— Davran kardeşim Zihni bey, di-yordum...

Davrandık biraz daha... Davrandık ama, ne arabanın çalışacağı vardı, ne de artık benim itecek nelim...

— Dur dur, dedi, şimdi sen bin, biraz da ben kaktırayım... Bak şimdi, ayağını şuraya koyacaksın, ben çek dediğim zaman çekeceksin...

— Aman Orhan bey kardeşim, ben hayatımda şu simide elimi sürmedim. Bakarsın arabanın çalışacağı tutar, alır başını gider...

— Yoo yoo hiçbir şey olmaz... Ben sana çek dedim mi hemen çekiver...

Sanki kırk yıllık şoförmüşüm gibi geçtim direksiyonun başına:

— Haydi kardeşim Orhan bey, dedim.

Maşallah, Orhan bey bizim gibi otla ekmekle beslenmemiş, bir kakırmaya başladı, bana öyle geliyor, sanki uçuyorum. Nerdeyse:

— Yavaş Orhan bey kardeşim yavaş, diyeceğim.

— Çeeek! dedi.

Ne bilirim ben, şaşkınlıkla el frenine asılmışım. Arkadan bir:

— Aman Allah, sesi duydum ki, dersiniz Orhan beyin canından can kopardılar. Zavallının ağzı burnu o frenle saca yapışıp dümdüz olmuş...

— Aman kardeşim, dedim, hep benim yüzümden oldu...

— Şunu çekeceksin şunu, dedi, tekrar ayağımla bastığım yeri gösterdi. Ve hemen başladı yine kakırmaya...

Hani ya, bu arada araba kullanmak hoşuma gitmedi desem yalan

— Elbiselerin kollarına bazı işaretler takmak moda oldu. —

ENSE MENSE!

YAKALAMAK fiilinin acayipliği üstünde hiç düşündünüz mü?

Belli bir şey ki bu fiil «yaka» sözcüğünden geliyor. Yani yakalamak; yaka tutmak, yakaya yaşımak demek.

Oysa yaka yalnız insanlarda bulunur. (O da yakalı gömlek, ceket, palto falan giyeblen kişilerde.)

İşin tuhafı, dünyada en az yakalananlar da yakaya verecek parayı en kolay bulabilenlerdir. En çok ve en kolay enselenenler ise hep hayvanlar yahut yalınayak başıkabak çulsuzlar arasından çıkar.

O türlü yakasız yaratıkları yakalamaktan söz etmek acayip değil mi?

Aslında hayvanlarla insanlar arasına çok keskin ayırım çizgileri çekmek hiç hoşuma gitmez. Bizim de aynı biyolojik âlemdede bulunduğumuzu unutmak hence insanların en büyük küstahlığıdır.

Geçen hafta Güney Afrika'lı bir dostumdan oralarda şebekleri nasıl tuttuklarını öğrendim.

Şebekler çok yiyici hayvanlar. Güney Afrikalı çiftlik sahipleri de topraklarında zenci çalıştırarak yetiştirdikleri şeyi ille kendileri ziflenmek ister, bunları başkaları yemeğe kalkarsa deliye dönerlermiş. O yüzden sürekli ve amansız bir savaş varmış orahı çiftlik ağalarıyla şebekler arasında.

Şebeklerin en sevdiği şey balkabağıymış. Bunu bilen çiftçiler iri bir balkabağını koparır, ortasına bir şebek elinin ancak sığabileceği kadar bir delik açıp tarlaya bırakırlarmış.

Şebek gelir, elini güçlkle deliye sokar, balkabağının içini avuçlarmış. Avuçlayınca eli yumruk olur, delikten dışarıya çıkamazmış.

O kadar arsızmış ki şebek, avucunun içindekileri bırakıp elini tekrar ufaltarak kendini kurtarmayı —bütün zekasına rağmen— bir türlü akıl edemezmiş. Ve olay yerine yetişen insanlar tarafından suçüstü enselenirmiş.

Buna benzer bir rezillik de bizim sularımızda istakozların başına gelir, bilirsiniz. Balıkların

attıkları istakoz sebetleri öyle yapılmıştır ki içine giren istakoz yalnız ilerleyebilir, gerileyemez. Geri vitesi işlemeyince de tuzağa sıkışır kalır, kendini tencere de bulur.

Hayvan tutma usullerinin en eğlencelisini (yahut —benim gibi hayvanseverseniz— en acıklısını) bir köylü dostumdan dinledim. Anadolunun doğusunda bazı bölgelerde aylar geceleri ceviz yemek için iri ceviz ağaçlarına tırmanırlarmış. Onların kırıkları cevizlerin çatırtısını duyan köylüler hemen ağacın dibine bir kaç kandil bırakırlarmış. Kandilin alevinden korkup aşağı inemeyen aylar ortalık aydınlanıncaya kadar karga gibi daldakalır, şafakla beraber avcılar tarafından rahatça delik deşik edilirlermiş.

Bütün bu yaratıkların akılsızlıklarına gülmeden önce insanlarla hayvanlar arasına keskin ayırım çizgisi çekmenin haksızlığını bir kere daha hatırlayın.

Bırakın her şeyi, sözümona insanların toplu yöneticilerini, yani en akıllılarını yetiştirmesi gereken politika alanına bakın.

Sırasında tornistan etmesini bilemeyip yalnız ilerlediği için istakoz sepetinden de enayice tuzaqlara sıkışan önderler yok mu?

Kırıkları ceviz çatırtısına koşan hasımlarından kurtulmak için sıvışmaları gerekirken alev ışığında korkup donakalan ayrımsız heybetli kişiler tanıyırmusunuz?

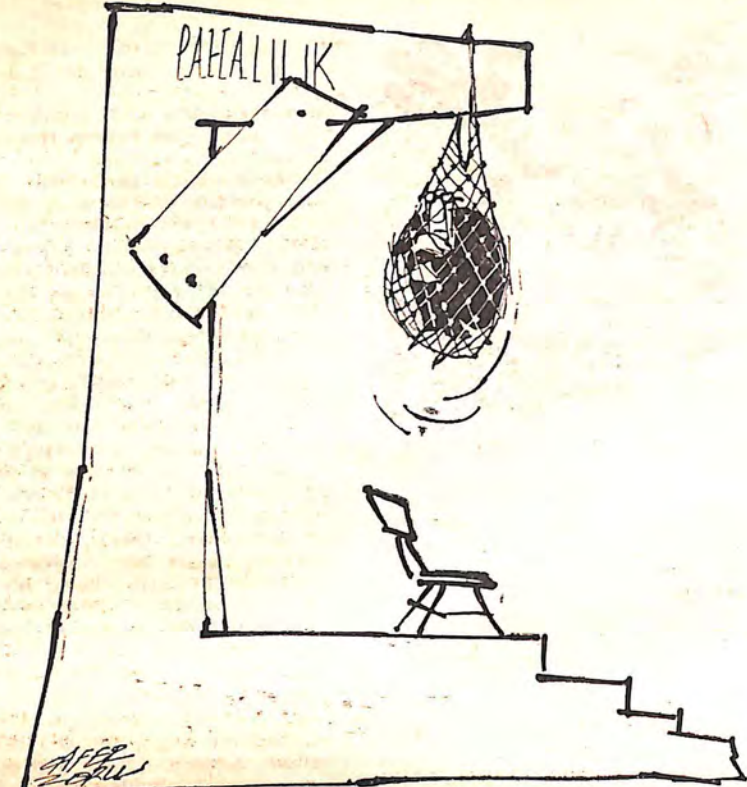
Ya balkabağı yürütem derken enselendiği halde bir türlü avuçtakini koyveremeyip kabağa yapışık kalan şebeksel yaratıklar?

Evet, evet: Enselenmek fiili yakalanmak sözünden çok daha uygun öylelerine. Çünkü en belirlili uzuvları ense hazretlerin. Neredeyse analarından safi ense doğacaklarmış. Omuzlarında —beyin bulunması gereken yer dahil— ta tepelerine kadar ense uzanıyor. Yahut da öyle geliyor bana.

Geniş ense er geç geniş şaplak davet eder.

Benim günden güne avucum kaşınıyor. Sizinki kaşınıyor mu?

REFİK ERDURAN

İdam!

söylemiş olurum. Amma benim kullanacağım araba öyle motor kuvvetiyle değil de, Orhan beyin kuvvetiyle gidecekti... Bir anda kendimi zengin hissettim, benim de böyle bir arabam vardı. Yanımda karım oturuyordu, arkada felçli oğlum, onun yanında ablası... Bana koskocaman bir kırmızı elma uzatıyorlar, karım sigaramı kendisi ağızda yakıp, sonra benim dudaklarıma tutuşturuyor... Daldığım hayâlden:

— Çeek! sesiyle uyandım...

Ayağımı oradan çeker çekmez, arabaya yine bir aksırma, bir öksürme, sonra da yürümeye başladı...

— Bas bas, frene bas, gaza bas! diye bağıriyordu Orhan bey...

Ben nelere bastım, nelerden ayağımı çektim iyi bilmiyorum. Her şey bir kaç saniyenin içinde oldu. Birden ağaçlar ve yol tersine döndü, sonra bir gürültü... Kendimi arabanın içinde tepetakla buldum... Orhan beyi, başım yerde, ayaklarım havada araba işledi diye sevincinden hopluyor zıplıyor zannediyordum, meğer zavallı, arabayı başaşağı getirip mahvettiğim için dövlütiyormuş... Öteki elimi attım, yanlışlıkla arabanın havalandırma aletini açmışım, bir toz, bir duman... Arabadan çıktıktan sonra baktım,

arabayı öyle bir hendeğin içine düşürmüşüm ki, sanki araba topraktan yapılmış bir kutunun içine girmiş gibi. Kapının bir tarafını kazarak zorla beni çıkardılar... Gelip geçen şoförlerin tümü, birer birer elimi sıktılar:

— Vallahi bravo bey baba, biz senin gibi usta bir şoför daha görmedik, arabayı öyle oturtmuşsun ki hendeğin içine, kutu gibi... diyorlardı. Başka biri:

— Kardeşim, arabayı tekerlekleri yerde belki biz de oturabilirdik amma, böyle tekerlekleri havada, bu şekilde buraya oturtmak her babayığın harcı değildir... diyordu.

Başka biri:

— Hem de hiç ağız burun kanatmadan, diyordu...

Ve şoförlerin söylediklerine göre, artık bu arabayı buradan ne traktörler kurtarabilirmiş, ne de kamyonlar, olur ki bir vinç getirseymiş, ancak öyle kurtulabilirmiş...

Kızdı Orhan bey:

— Neyini alabilirim ki senin neyini, dedi, hadi çek git de önümden, daha fazla gözümler görmesin...

O fermuarı bozuk, o dört yamalı çantam arabanın içinde kaldı. Ve çıktım gittim oradan...

Muzaffer İZGÜ

HEDEF!

ESTAĞFURULLAH ÜSTADIM!

AZİZ NESİN

UNLÜ yazar altmışbeş yaşındaydı ama, genellikle ünlü kişiler, olduklarından daha yaşlı bilindikleri için, okurları da onu çok daha yaşlı sanırlardı, hani artık gereksiz yaşıyormuş gibi. Genç yaşında ünlenmesinin de yaşlı sanılmasında etkisi vardı.

Ünlü yazarlar, yalnız gerçek yaşlarından daha yaşlı sanılmazlar, zengin de sanılırlar. Öyle büyük ün, parasız olur mu hiç! Kimbilir ne güzel evi, ne değerli eşyası vardır, evi antikalarla doludur.

Sözkonusu yazarı, halk, olduğundan daha yaşlı sanmakta haksız değildi. Çünkü bütün hızlı yaşayanlar gibi erkenden çökmüştü, yorgundu. Onu zengin sanmakta da haksız değildi. Gardrobu dolu değildi ama, en yenisini on yıl önce yaptırdığı üç kat elbisesi de yepyeni duruyor ve her giydiğini kendisine yakıştırmasını bildiğinden, zengin izlenimi veriyordu. Cebinde yalnız on lirası varsa, geride daha onbin lirası varmış gibi, on lirasını cömertlikle, kolaylıkla harcaması da zengin sanılmasına yetiyordu. Oysa epey zamandır geçim sıkıntısı çekiyor, ama kimseye belli etmemeye çalışıyordu. Ününün artık para getirmediği bir döneme girmişti. Modası mı geçmişti, neydi, hiçbir gazete, dergi ondan yazı istemiyordu. Kitapçıların da çoktan beri ondan roman istedikleri yoktu. Bunca yıl yazarlıktan başka hiçbir iş yapmamış, yalnız kalemiyle geçinmiş bir insan, bu yaştan sonra başka ne iş yapabiliirdi? Yıl dızının parlamasını hep sürecek sanıyordu. Gerçekten yıldızı sönmüş müydü? Bugün de yine adını biliyorlar, yoldan giderken, bir kalabalık içinden geçerken, ya da bir taştta, ordakiler birbirlerine onun adını fısıldıyorlardı.

Uzun yıllar gazetelerde çalışmıştı. Ama artık onun kuşağından kimse kalmamıştı gazetelerin yönetiminde. Gazetelerde çalışan eski arkadaşları olsa, gider, onlardan bir iş isteye-bilirdi. Şimdi gazetelerde çalışanla-

rı, yöneticileri tanıımıyordu. Ama onlar ünlü yazarı tanıyorlardı ki, her gördükleri yerde saygıyla selâmlıyor, «Üstadım» diyorlardı.

Ne olursa olsun, gazetelere uğrayıp şöyle bir görünmeliydi. İş çevresine uzak kalması doğru değildi. Oralarda görünürse, belki hatırlanırdı da, kendisinden yazı, çeviri ya da bir tefrika isteyen bulunurdu.

O sabah her zamankinden daha özenli giyindi. İlk, eskiden en çok ilişkisi, bir kaç romanı tefrika edilmiş olan gazeteye uğradı. Sayılı gazetelerin başında gelen o gazeteye eskiden elini sallayarak girerken bu kez, kapıcı:

— Kimi arıyorsunuz? diye sordu. Kimi arıyordu? Kimi aramalıydı? Kapıcıya Başyazarı görmek istediğini söyledi.

— Kim arıyor diyelim? Kendi adını söyledi. Kapıcı bile adını duymuş olmalıydı ki, saygıyla ayağa kalkarak:

— Pekli efendim, dedi. Telefon etti Başyazara, sonra: — Buyrun efendim, sizi bekliyor... dedi.

Başyazarın odasına girdi. Onunla tanıştı ama şöyle böyle.

Başyazar saygıyla karşıladı, ayağa kalktı, kapıya gelip elini sıkı, yer gösterdi. Ne içerlerdi, ne emrederlerdi acaba?

— Bir kahve rica ederim, az şekerli...

Ya şimdi Başyazar ona «Sebebi ziyaretiniz efendim?» diye sorarsa? Hayır, böyle kabaca sormazdı. Öyle saygılı davranıyordu ki, sorsa sorsa «Emirleriniz efendim?» diye sorardı. Ne diyecekti o zaman? İş istemeye geldim, diyemezdi ya... Böyle bir soruyu önlemek için:

— Efendim, dedi, yazılarınızı pek beğenirim, takdir ederim... — Teveccühünüzü üstadım... — Her gün zevkle okurum... — Teşekkür ederim, eksik olmayanız üstadım...

— Burdan geçiyordum da, şöyle bir uğrayayım dedim. — Lütfettiniz üstadım...

— Vaktinizi almıyorum ya... — Aman estağfurullah, şeref ver-diniz üstadım...

Kahveler içildi, törensel konuşmalar da bitti. Eee? Şimdi ne olacak? Elbet Başyazar onun niçin buraya geldiğini anlayacak. Bunca yıl bu gazeteye uğramayan adam, şimdi birden durup dururken gelmişti ya... Anlayacak, sonra da ondan,

«Acaba hazır bir romanınız var mı efendim, bizim gazeteye verir misiniz, rica etsek...» diyecek. O da «Elimde hazır yok ama, üzerinde çalıştığım iki romanım var, biri bitmek üzere...» filân diyecek.

Konuşmaları hiç de böyle bir yöne çevrilmedi. Bir konu açmış olmak için:

— Siz politikanın içindesiniz, bilirsiniz, dedi, Başbakanın son nutku için ne düşünüyorsunuz?

Başyazarın düşüncelerini pek dinlemiyor ya da anlamıyordu. Epeyce oturmuştu, epeyce konuşmuşlardı, ama Başyazar yazı, roman isteme-mişti.

— Eh, bana müsaade efendim... Sizi işinizden alakoydum.

— Aman üstadım, rica ederim, bahtiyar ettiniz... Yine buyrunuz, beklerim üstadım...

Basamaklardan inerken düşünlüyordu: «Yine buyrunuz, beklerim üstadım» demişti. Ne demekti bu? A-çıkça onu çağırıyordu. İlk ziyaretinde ondan yazı istemeyezdi ya, saygısızlık olurdu. Ama ikinci gidişinde kesinlikle isteyeceği belliydi. Belki de Başyazarın yazı isteme yetkisi yoktu.

Başka bir gazeteye uğradı. Gazetenin sahibini görecekti bu kez. Babasını çok iyi tanırdı, arkadaşlık etmişti rahmetliyle. Söz rahmetliden, onun anısından açılır, böylece konuşacak konu sıkıntısı da çekilmezdi.

— Kimi istediniz? Gazetenin sahibiyile görüşecekti, ama o şimdi Avrupa'daydı. Dönüp dönmekte ikircimli kaldı bir süre, sonra:

— Öyleyse yazı işleri müdürünü göreyim, dedi.

— Kim arıyor diyelim?

O gazetenin yazı işleri müdürüyle de, önceki gazetenin başyazarıyla konuştuklarına benzer sözler konuştu. Öncekinden artık olarak, belki fıkra yazmasını ister diye, yazı işleri müdürüne, eskiden gazetelere fıkralar yazdığını söyledi.

— Siz belki o günleri hatırlamazsınız...

— Aman üstadım, hiç hatırlamaz olur muyum, her gün okurdum fıkralarınızı.

— Şimdiki pek öyle, yani nasıl söyleyeyim... Fıkranın hakkını vermek başka şey... Zor iştir fıkra yazmak...

— Ah üstadım, sizin zamanınızda ki fıkra yazarları şimdi nerede?

İçinden «Kör müsün, işte karşında!» demek geçti, ama denilemezdi ki...

Ayrılırken, yazı işleri müdürü: — Üstadım, yine buyrun rica ederim, beklerim... demişti.

Bütün bir hafta gazetelerin, dergilerin yönetim evlerine gitti; sahiplerini, yazı işleri müdürlerini, yazarlarını, sekreterlerini görüp konuştu. Kimisine çevirilerden, yorumlardan söz etti, romanlardan söz açtı. Her gittiği yerden «Üstadım yine buyrun, bekleriz» sözleriyle uğurlandılar. Üstad, beklenildiği yerlere, ikinci, üçüncü kez de gitti, ama ona iş öneren, ondan yazı isteyen olmadı. Saygılarında belki de çekiniyorlardı. Açık açık bir iş istemeye karar verdi. Gazetelerde çalıştığı gençlik günlerinden çok iyi biliyordu ki, başyazarlık, yazarlık, yönetim ya da gazetelerin önemli teknik işlerini yapanlar arasından büyük rekabetler olduğundan kendisine böyle bir iş vermezlerdi. Onun da böyle işlerde gözü yoktu. Geçinebileceği küçük bir iş olsa yeterdi.

Gazeteleri, dergileri yine dolaşmaya başladı. Kendisine üstadım, üstadım, diyerek, öyle saygılı davranıyorlardı ki, geçim sıkıntısı çektiğini söyleyemezdi. Evinde işsiz otur-maktan can sıkılıyordu da... Eh, pek öyle yaşlı sayılmazdı da... Daha çalışacak, yararlı olacak yaştaydı da... İşsizlikten can sıkılıyordu da... Şöyle küçük bir iş olsaydı...

Başyazar birden: — Aman üstadım, estağfurullah, dedi, ne demek... Estağfurullah... Söylemeye bile utanırım vallahi, bu gazetede size lâıyk bir iş yok ki... Estağfurullah... Hiç küçük iş olur mu? Büyüğü bile size lâıyk değil. Estağfurullah...

Yanından çıkarken Başyazar, eskiden olduğu gibi, «Yine buyrun üstadım, beklerim» dememişti.

Başka bir gazeteye gitti. Bu kez can sıkıntısı filân gibi bahaneler uydurmadan açık açık, geçim sıkıntısı çektiğini söylediğinden sonra, acaba küçük bir iş, diyelim musahhihlik filân gibi bir iş verilebilir miydi kendisine...

Gazetenin sahibi: — Aman, nasıl olur üstadım, estağfurullah, dedi, size musahhihlik hiç yakışık alır mı? Estağfurullah... Umutlanmıştı. Musahhihlik olmazsa başka iş de olsa olurdu.

— Aman üstadım, haddim mi? Hicap ederim... Estağfurullah...

Başka bir gazeteye gitti. Orda daha açık konuştu. Üç aydan beri, evinin kirasını verememişti, borç içindeydi. Acaba uygun bir iş, ne olursa olsun yapacaktı, yapmak zorundaydı. Gazeteciliğin her dalında çalışmıştı yıllarca.

— İmkânsız!... Her halde bize hakaret etmiyorsunuz ya üstadım... Aman estağfurullah... Ne demek? Hiç olur mu? Sizin gibi...

Başka bir gazeteye gitti. Daha açık konuşmalıydı, gerçeği olduğu gibi söylemeliydi. Çok dardaydı, eski elbiselerini bile satmıştı, tek üstündeki elbise kalmıştı. Başka ne söyleyebilirdi? Bir musahhihlik istiyordu, bir gece iş istiyordu...

— Aman estağfurullah üstadım... Hiç olur mu? Size... Allah Allah!... Bu size hakaret sayılır. Estağfurullah...

İlk zamanlar bu «Estağfurullah üstadım» sözlerinden gurur bile duyuyordu. Ama gitgide bu pohpohlamaların baştan savmak için bir bahane olduğunu anladı. Anladı anlamasına ama, yine de «Estağfurullah üstadım» denilmesi hoşuna gittiği, bu sözden başka kendisini değerlendirecek bir söz duyamayacağı için, iş vermeyeceklerini bile bile, arada sırada gazetelere, dergilere gidip iş istedi.

— Estağfurullah üstadım! dedi.

Tek avuntusu, bu sözle ışıtmektir.

Aziz NESİN

TELEFOTO!

KARAGÖZ 1971

GİRİŞ

Allah dedim, perde kurdum; okurlarım merhaba!
Işık tuttu perdemize gene bizim Akbaba!

Karagöz'le Hacıvat'ı dâvet ettim perdeye;
Neler oldu, neler bitti; gözümüze ser deye!

İnsanların olaylarda aynasıdır perdemiz;
Bu dünyanın, o dünyanın mânasıdır perdemiz!

Asla olmaz asık surat, sırf neşedir perdemiz;
Dört köşeden yorum yapar, dört köşedir perdemiz!

Politika göklerinde hoş havadır perdemiz;
TV. gibi vergisi yok, bedavadır perdemiz!

Yıkıp bizim perdemizi eylemeden virane;
Karagöz'le Hacıvat'ı söylettim şairane!

PERDE

HACİVAT (Lâk-lâk vurarak gelir.)
Selâm verdik çocuklara, yaşlılara ve gence;
Aman Allah, lâk-lâk ile yâr bana bir eğlence!
KARAGÖZ (Pencereden bakar.)

Hem iç, hem dış olayları izliyorken burada,
Takırdayıp duruyorsun Hacı Cav Cav orada...

HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)
Karagöz'üm in aşağı, söyleyelim, gülelim!

KARAGÖZ (İner.)
Sen lâk-lâk'sız konuşmazsan pek ağırdır ha elim!

HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)
Hoşgeldin ey Karagöz'üm, benim ruh-u revânım!

KARAGÖZ
Hacı Cav Cav yiyeğim be, nerde benim revânım?..

HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)
Yâni demek istedim ki sen ruhumun ruhusun!

KARAGÖZ (Tokadı vurur.)
Hâlâ Türkçe konuşmazsın, ulan huyun kurusun!

HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)
Vurma yahu Karagöz'üm, ben seni çok severim!

KARAGÖZ
Ben de seni hem severim, kızdırırsan döverim!

HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)
Karagöz'üm merak saldım gece-gündüz lâk-lâk'a!

KARAGÖZ

İlk tesadüf etmedim ben senin gibi çatlak'a!
HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)

Karagöz'üm lâk-lâk ile oynamak ne kadar hoş...
KARAGÖZ

Seni adam edemedim, kafacığın hep bomboş!
HACİVAT (Lâk-lâk vurur.)

Lâk-lâk ile oynamayı sen de bir denesene!
KARAGÖZ (Tokadı vurur.)

Takırdıyı kesmez isen tokat yersin ensene!
HACİVAT (Takırdıyı keser.)

Karagöz'üm, bu lâk-lâk'tan sana gelir ne zarar?
KARAGÖZ

Kafa şişer, baş ağırır... Bu lâk-lâk neye yarar?
HACİVAT

Tekrar lâk-lâk oynarsam ben, Karagöz'üm ne dersin?
KARAGÖZ

İstersen bir deneyiver, gene tokadı yersin!
HACİVAT

Peki kabul Karagöz'üm, istemem yemek tokat!
KARAGÖZ

Öyle ise Hacı Cav Cav, kaldır o lâk-lâk'ı at!
HACİVAT (Lâk-lâk'ı atar.)

Gelip geçti Recep, Şaban; bak göründü Ramazan!
KARAGÖZ

Mutlaka borç isteyecek, uğrar bana o zaman!
HACİVAT

Ben Ramazan dedim sana, ne borcu söylesene!
KARAGÖZ

Bizim memur Ramazan'a sen de bir borç versene!
HACİVAT

Karagöz'üm ben dedim ki, gelen ay'dır Ramazan!
KARAGÖZ

Doğrusunu söylemezsin, gevelersin sen bazan!
HACİVAT

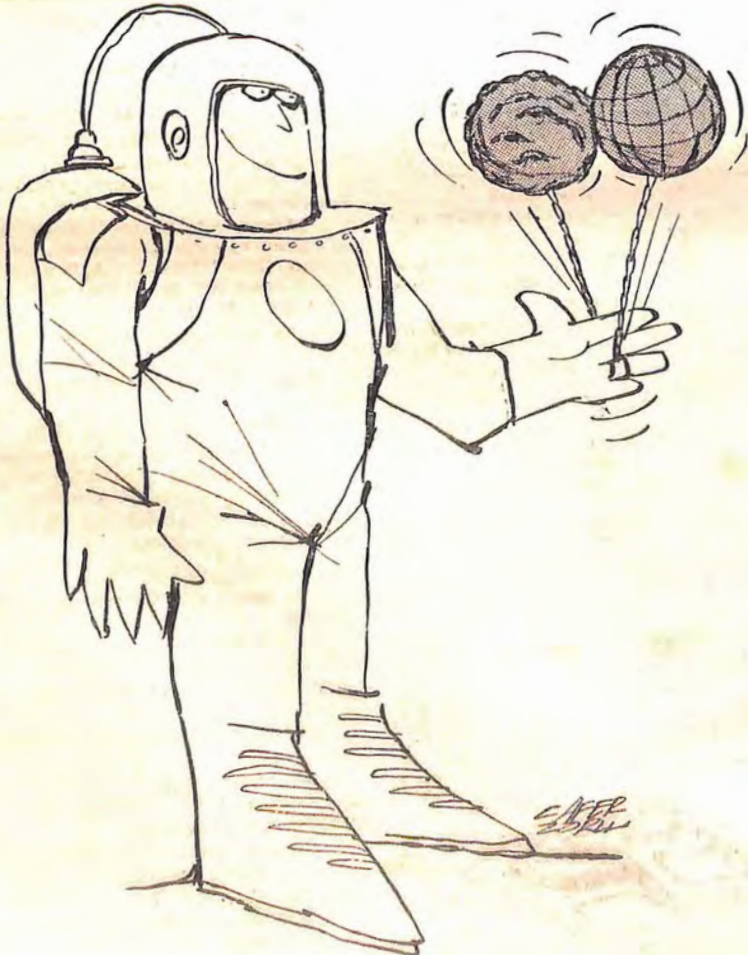
Ramazan'ın kutlu olsun, Karagöz'üm bu sene!
KARAGÖZ

Kutlu olsun, tokadımı yemeden sen ensene!
HACİVAT

Ramazan'ın gelişini karşılamadın neden?
KARAGÖZ

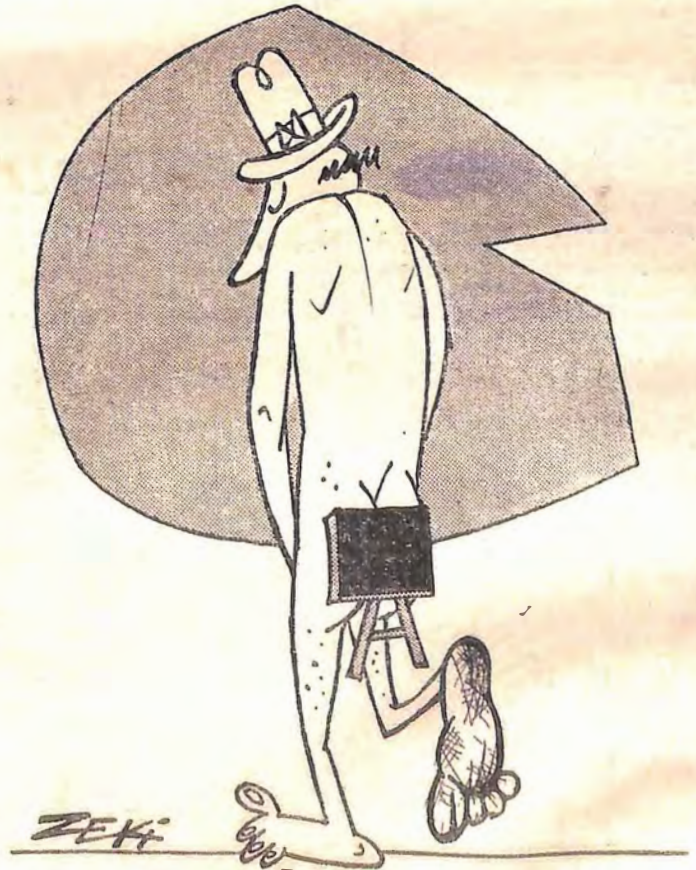
Nasıl karşılayayım ki gittiğini görmeden...

— Sonu gelecek sayıda —
Mukadder ÖZAKMAN

Lâk Lâk!

Öğretmenler, velilere masraf ettirme çabasıındalar. — Gazeteler —

Öğrenci velisi!

GÖRÜŞEMİYORUZ!

VEDAT SAYGEL

KARŞI kaldırımda görmemle:
— Kenan'cığım, diye seslenerek arabaların arasına dalmam bir oldu! Kenan bey! Kenaaan!
Ya onun hızına sesim yetişemedi, ya duydu da duymazlıktan geldi.
Dönüp bakmadı bile! Kaldırımın kaynaşan kalabalığında zikzaklar çizerek, uçtu gitti!
Gökte aradığını yerde bulmuşsun; bırakılır mı?
Düştüm peşine:
— Kenan bey!... Yahu Kenaaan!... Hızını kesmeden şöyle dönüp bir baktı, elini dudaklarına götürerek bizim tarafa bir öpücük attı:
— Görüşelim, diyerek yeniden kaldırdı tabanları.
— Peki birader, bir dakikacık dur da görüşelim.
— Bir saniye desen duramam şu an!
Aramızdaki insan duvarının deliklerinden seslendim:
— Neden?...
Şoför ehliyeti alacakmış da, sınav onbeş dakikası varmış.
— Sıramızı kaçırdık mı, işin yoksa bekle iki ay daha!
— Peki, ne zaman görüşebiliriz?
Kolkola yürüyen genç bir çifti, ortadan dalıp birbirinden ayırdıktan sonra cevap verdi:
— Başımı kaşıyacak vaktim yok bu sıralar. Direksiyonla motor kaldı. Bugün onları da bir versem...
— Akşama bizdesin.
— Saniye geçirmem!
Büyük bir gönlü rahatlığıyla eve koşup, müjdeyi verdim:
— Kenan'ı buldum! Akşama bize gelecekti.
Müşterek bir dostumuz tarafından kendisine teslim edilmek üzere bize bırakıldığı günden beri vergisini ödediğimiz, sığışmaya çalıştığımız tek göz odanın en güzel yerini verdiğimiz koca salon radyosunun üstündeki çaydanlıkla bardakları toparlayan eşim:
— Masa sıkıntısı çekeceğiz ama olsun, diyerek yapıştı toz bezine. Hiç olmazsa yerimiz epey genişler.
— Aman canım, ev sıkıntısı çekeceğimize, masa sıkıntısı çekelim. Getir şu yatak çarşafını...

Radyoyu sardık, sarmaladık, bekle ki Kenan gelsin!
Günler geçti, kapımızı çalan yok!
— Peki ne yapacağız şimdi?
Ne yapabiliriz ki?... Ya iki odalı başka bir ev tutacağız, ya gece gündüz demeyip Kenan'ı bulacağız!
— Eski komşularına sorsak, nereye taşındıklarını bilmezler mi acaba?
Sorduk, kimseye adres bırakmamışlar. Oturduğu yeri ne ev sahibi biliyor, ne semt esnafı, ne de mahalle halkı...
— Yahu, çocuklarını da bulsak olur, dedi eşim.
Öyle ya, iki oğlu ile bir de kızı vardı Kenan'ın.
— Onları nerede buluruz?
En sıkışık zamanlarda bizimkinin kafası saat gibi işler:
— Önce okuyup, okumadıklarını öğrenmemiz gerekir, dedi. Eğer okuyorlarsa, hangi okula gittiklerini bulmalıyız. Bulduk mu, sabahçı mı, öğrenci mi olduklarını sormalıyız. Bu bilgileri elde ettik mi...
Ayrı ayrı üç çocuğu aramaktansa, bir Kenan'ı bulmak daha kolaydı her halde.
Hiç ummadığım bir sırada bulduk da!...
Pencerenin önünde çay içen eşimin:
— Yahu, şu eli çantalı, hızlı hızlı yürüyen adam Kenan bey değil mi? demesiyle baktım, gerçekten Kenan! Namussuz kapımızın önünden geçtiği halde, kafasını çevirip de bizim pencereye bile bakmıyor!
— Evet, o! dememle uzandım so-
kağa!
— Kenan bey!...
Biraz daha açtı adımlarını.
— Kenan bey! Kenan! Ulan Kenaaan!...
Uçtu, gitti!
— Ne yapacağız? dedim karıma.
— Ayol ne yapacağınızı var mı, koş peşinden!
— Pijamayı çıkarıp, pantolonu giyene kadar...
— Pijamayla git ayol, senin mahallen burası.
Başka çare de yoktu zaten. Fırladım dışarı:
— Kenaaan!...
Suratını çevirip gülerken bir başbaşa yaptı, sonra alacaklısından kaçır gibi tabanları yağladı!
Bu fırsatı kaçıramazdım doğrusu! Gerekirse gittiği yere kadar izleyecek, radyosunu teslim etmek için yaka paça eve getirecektim!
Bir elim pijamanın lâstiginde, ayaklarımda terlik, düştüm peşine:

— Kenaaan! Ulan namussuz dursana bir dakika!...
Yüz metre önümde kaldırım de-
ğiştirirken seslendi:
— Geleceğim.
— Ulan oğlum, gelmişken dur da iki lâf edelim.
Yavaşladı biraz:
— Gelmezsem namussuzum. Mesai bitmeden maliyede bulunmam gerekiyor da...
— Allahın günleri bitmedi ya, yarın gidersin kardeşim.
Son günümüş.
— Gide gele canım çıktı zaten! Beyanname doldurduk, «Yanlış» dediler. Yeniden doldurduk, «Eksik» dediler. Son dakikaya kaldık. Ah şu vergiyi hayırlısıyla bir versem...
— Pekâlâ, dedim. Dönüyorum. Ama bir gelmez de, atlatırsan...
Döndüm. Günler geçti, it herif gelecek! Kendisi için bize bir radyo bırakıldığını söyleseydim, belki gelirdi ama, fırsat vermedi ki söyleyeyim.
Aradan bir hafta geçti geçmedi, Eminönü meydanında burun buruna geldik! Daha doğrusu burun buruna gelmedik de, çarpıştık. Şaşkınlıktan olacak:
— Nerelerdesin hayırsız, görüşemiyoruz, diyerek sarıldı boynuma. Bozuldum.
— Kızmakta haklısın, dedi. Ama ben de haklıyım.
Tülymek üzere hemen de adımını hazırladı.
— Birader ne bitmez işlerin varmış senin!
— Sorma, dedi uzaklaşırken. Kış yaklaştı, dert çoğaldı! Şu kömür parasını bulup buluşturup bir verebilsem...
Adımlarımı, adımlarına uydurdum:
— Kömüre gitmeden bize gel sen. Gelemezmiş. Müjdeyi verdim mi, domuz gibi gelirdi:
— Senin için bir radyo bıraktılar, dedim.
İstifini bozmadı kâfir. Sadece sor-
du:
— Güzel mi?
— Hem de çok güzel.
— Boyu, gösterişi nasıl?
Çektiğimiz sıkıntıyı anlaması için açıkladım:
— Aşağı yukarı bir büfe kadar.
— Oh oh, çok iyi, dedi. Dursun, bir ara gelir alırım.
Hay senin halden anlayışına! Ulan topu topu bir göz odaya dört nüfus sığışmışız; senin radyon nasıl durur!

— N'olur sonraya bırakma. Şimdi al şunu...
— Dursun birader, diye diklendi. Malını senden esirgeyen mi var?
— Dursun ama birader, ne yer... Yer darlığını anlatacağım sözde. Lâfi yarıda kesip cevap verdi:
— Yiyeceği ne yapsın yahu; arada bir tozunu alın yeter.
Önümüzde duran bir dolmuşa atladığı gibi toz oldu!
— O kadar üstüne düşme sen de, dedi eşim. O malını arasın.
Başladık kendimizi ağırdan satmaya... Gerçekte öfkeden kuduruyoruz ama ilgilenmiyormuş gibi görünmek için ne tanıdıklara soruyoruz, ne yolunu gözlüyoruz.
Bir ay sonra otobüs durağında karşılaştık. İçimden hemen boğazına sarılıp eve götürmek geldi ama belli etmedim.
— Nerelerdesin yahu, görüşemez olduk, diyerek sıkı elimi.
— Yaa, dedim, sağa sola koşmaktan eş dost aramaya vakit bulamıyoruz ki...
— Vallahi hep böyleyiz, dedi.
Dedi ya, demesiyle de ısınma hareketleri yapan futbolcular gibi olduğu yerde ayak numaralarına başlaması bir oldu.
— Hayrola, dedim, bir yerinden zorun var galiba.
— Sorma, başımı kaşıyacak halde değilim şu günlerde.
— Gene n'oldu?
— Bu devirde kızın var mı, derdin var birader. Tutturdu «Ya Şükürü'ye verirsiniz, ya kaçarım» diye. Şükür dediği işsiz güçsüzün biri. Ötede, isteyen bir mühendis var. Ama kızın gözü Şükür'de... Dayatım ben de... Ya dediğim olacak, ya evde kalacak!
— Eee, sonuç?
— Benim gösterdiğim adayı kabul etmek zorunda kaldı. Şimdi harıl harıl düğün hazırlıklarıyla uğraşıyorum. Başına bir iş gelmeden şu kıızı bir verebilsem...
Bize ne zaman uğrayacaksın diyecek oldum:
— Şu meseleyi halledeyim, hemen, dedi.
Şu radyoyu kırıp sobada yakmak mı iyi, bir ihtiyaç sahibine satmak mı? diye düşünürken gördüğünde, her zamankinden daha telaşlıydı.
— Kız? dedim.
— Çok şükür verdik, dedi.
— Peki, bu telaşın ne?
Meğer alacaklılar sıkıştırıyormuş.
— Şu düğün borcunu bir versem, sizdeymi, diyerek uzaklaştı.
Bir daha hiçbirimiz göremedik Kenan beyi.
Aradan altı ay mı, yedi ay mı geçti, küçük oğluyla karşılaştım. Babasından daha telaşlı bir hali vardı.
— Kenan bey nerelerde? diye sordum. Gözleri yaşardı.
Üç ay önce kaybetmişler.
— Bize kadar gelir misin? dedim. Sizin için bir radyo bırakmışlardı da.
— Unutmazsam gelirim, dedi.
— Unutmazsam da ne demekmiş?
— Öyle sıkışık durumdayım ki, sormayın. Üç dersten takıntım vardı, birinden kurtardık. Ah şu kalan iki dersi bir versem...
— Ağabeyin nerelerde?
O da yatılı sınavlarına hazırlanıyormuş.
— Girmesi, iyi bir puan almasına bağlı, dedi. Metelik harcamadan tahsilini tamamlayacak ama, giriş sınavını bir verse...
Allah bilir o da hemen bize gelecekti!
— Başka çaremiz yok, dedim eşime. Bundan sonra Kenan beyin yerini biz dolduracağız.
Zorluk çekmeden doldurduk. Şimdi karılı kocalı bütün gün, radyoyu bize bırakan Hüsnü beyi bulup, emaneti iade etmek için yerini yurdunu aramaya koyulduk! Hani adamı bulup, radyosunu bir versek...

— İş için çalmadığım kapı kalmadı âbi!..

Vedat SAYGEL

PAZARTESİ :

Karşılarken...

Kubbemiz, minaremi yok ki mah-ya yapalım. Tokmağımız yok ki, da-vul çalalım. Onbir ayın sultanına bari mani tutalım:

**Gelmezsiniz umduyduk
Teşrifinizi duyduk
Bu ne zahmet mübarek
Biz zaten oruçluyduk.**

Meslekte elli yılını dolduran ber-berler, yapılan bir jübile ile ustura-larını bırakmışlar.

Bundan sonra ne mi yaparlar?

Bilinmez ki...

Usturasız traşın çeşidi var.

Ya Erim'den yana olur, reformla-rı destekleyici konuşmalar yaparlar; ya Demirel'den yana olur, «Beyin takımı» na kafa tutarlar.

Memlekette başka iş yok mu diye-ceksiniz ama, mesleklerinde görev süresini dolduranların, nedense po-litikadan başkası gelmiyor akılları-na.

SALI :

Hangisi doğru?

**Maaş şehit cüzdan gibi
Yükü çekmez bu terazi
Formüllerle uğraşırken
Tozuttu bizim Niyazi.**

Bir yanda Akdeniz Oyunları sürüp giderken, diğer taraftan futbolumuz-daki çöküntünün tartışmaları hâlâ devam ediyor.

UEFA Turnuvasının rövanş maçın-da üç gol yiyerek elenen Fenerban-çe'nin, yurda dönüşünden sonra a-çıklama yapmak gereği duyan bir yönetici, «Kupayı kaybettik ama Fe-nerbahçe'yi kazandık» diyor.

Yenildiği halde ezilmeyen Galata-saray'a sorarsanız, «Kupayı kaybet-tik ama moralimizi kazandık» diye-cek.

Hani tıpkı 5-1'lik Polonya yenil-gisinden sonra antrenör Arman'ın dediği gibi: «Maçı kaybettik ama, Abdurrahman ile Zekeriya'yı kazan-dık.»

Anlaşılan en kayıpta olan takımı-mız Eskişehirspor.

Rövanşa rakibine dört gol attı, milleti yaktı!

ÇARŞAMBA :

Kederden mi, sevinçten mi?

**Kış yaklaştı hava ayaz
Kömür düşman odun garaz
Lâk lâk ile geçti gitti
Altı aylık koskoca yaz.**

Hep gazeteleri izleyecek değiliz a. Bu günümüzü de takvim yaprakla-rını okumakla geçirelim:

18 Ağustos:

— Bize ait bişey yok mu?..

«Serasker Rıza Paşa'nın harb için padişaha tesir etmesi.»

«Deli İbrahim'in öldürülmesi.»

3 Eylül:

«Emet, Eşme, Dursunbey, Sındır-gı ve Bigadiç'in kurtuluşu.»

«Kösem Sultanın ölümü.»

7 Eylül:

«Ayдын, Kuşadası ve Tepeköy'ün kurtuluşu.»

«Kanunî Sultan Süleyman'ın ölü-mü.»

22 Eylül:

«Ezine'nin kurtuluşu.»

«Yavuz Selim'in ölümü.»

13 Ekim:

«Ankara'nın başkent oluşu.»

«Sokollu Mehmet Paşanın ölümü.»

Hep çift çift yazdıklarına bakınca doğrusu düşünüyor insan.

«Neden?» diye soruyor kendi ken-dine.

Bu yerler, adı geçenlerin ölmele-riyle mi kurtuldular; yoksa kurtulu-şu görünce mi öldüler?

Tabii her ikisi de değil. Fakat ta-rimcilerin işine böyle geliyor.

PERŞEMBE :

Büyütmeyin canım

**Hep dert yanmakla olmaz
Öyle somurtma kurnaz
Gülme olmayan yerde
Bir dakika durulmaz.**

Bisikletle yola çıkan bir gencimiz-le ilgili habere, şöyle bir başlık koy-muş gazete:

«Cebinde yüz lirayla 1971'de yola çıktı, 1986'da geri dönecek.»

İlk okuyuşta insan gözünde büyü-tüveriyor ama, elini şakağına daya-yınca iş değişiveriyor hemen.

15 yılda gitse gitse nereye kadar gider?

Şehirde iki tur atsın, yeter!

CUMA :

Hız devri

**Devran değişti bayım
Gayrı uyan bakayım
Devret hemen nöbeti
Biraz da ben yatayım.**

Türk-Persen, memurlara kesin emrini vermiş:

«Bugün git, yarın gel değil; bugün gel, bugün gitçi olun!»

Anlayamadınız mı?

Yardım edelim:

«Yarın» lara bırakmayacaklar ısı; gün boyu gidip gidip gelecek elle-rine düşen kişi!

CUMARTESİ :

Plânlı olduktan sonra

**Meteliksiz koyan yâr
Bir çırpıda soyan yâr
Benim yerimde ol da
Şu zamlara dayan yâr.**

Plânlamadan açıklanıyor:

«Altı yılda yurdun çeşitli yerlerin-de 18 baraj inşa edilecek, 80 köy su-lar altında kalacak.»

Biz mi kalın kafalıyız, haber mi karışık anlayamadık gitti.

Açıklama, plâncılardan...

Haydi burası tamam.

18 baraj yapılacağı da doğru...

Son faslı biraz garipçe geldi.

Neden yapılıyor bu barajlar? Ön-görülen nedir?

Yurdun susuzluktan kurtarılması mı?...

Köylerin su altında kalması mı?...

PAZAR :

Kavuşmak böyle olur

**Yedli gün geçti işte
Aksaklık yok gidişte
Yeri bulduk demektir
Toslamazsak inişte.**

Denktaş, «Kıbrıs konusunda veri-lecek tavizlerin en son sınırına gel-dik» demiş.

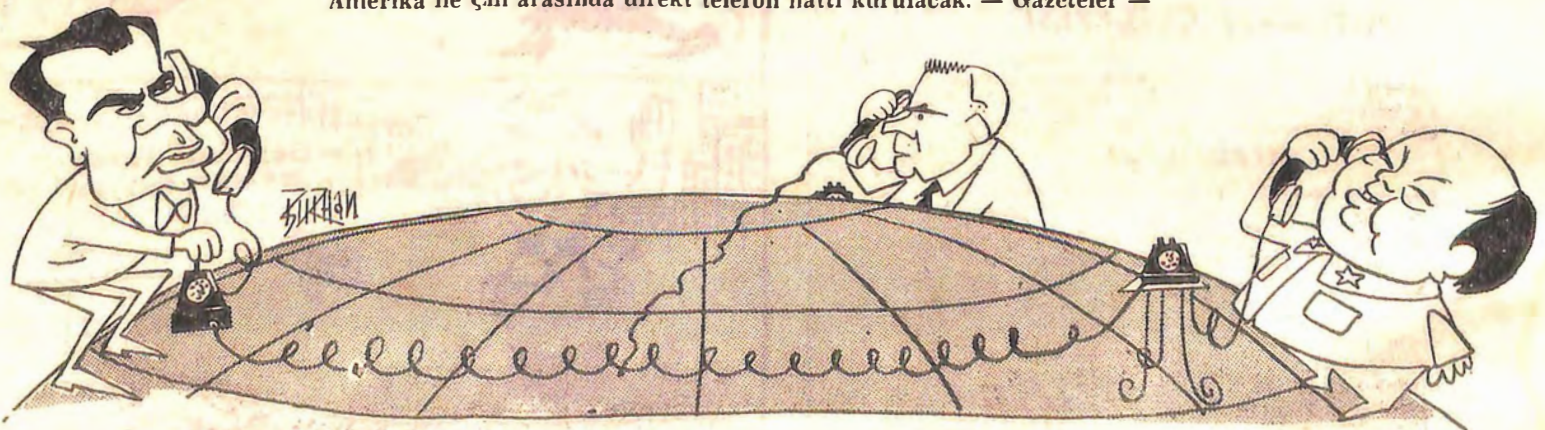
Eh, hayırlısı olsun.

Taviz yok diye diye taviz verdik. Vere vere sınıra geldik. Sınır bir aşıldı mı, hooop anavatan!

Kavuşmak için az emek vermedik anam babam!

Vedat SAYGEİ

Amerika ile Çin arasında direkt telefon hattı kurulacak. — Gazeteler —

PORTRE

Biri var, gövdesi geniş, sal gibi,
En çetin denizde dümen oynatır
Bakışı kimine çok uysal gibi,
Kimine de başka şeyler anlatır...

Parmak hesabında üstüne yoktur,
En güç problemler bile vız gelir.
Hüner göstermede ihtiyaç çoktur,
On değil ya, üçyüz parmak az gelir...

Umut, at sırtında, dolu dizgindir,
Eski sevgiliye kavuşmak için.
Dili hem yuvarlak hem de keskindir,
Kahuklu yarayı dağıtmak için...

SUÇLU KİM?

Küne sorsan diyor ki: «Bütün emekler benim.»
«Güzel, iyi ne varsa, hepsi benim eserim...»
Hadi doğru diyelim, sayın siyasilerim,
Ya şu perişan halden sorumlu ve suçlu kim?..

Boşa temel attınız ve sırt üstü yattınız,
Depremler ispatladı, kunu fazla kattınız
En sıkı kemerlere bile delik açtınız
Bu zam kazıklarından sorumlu ve suçlu kim?..

Fikret YILMAZ

Sobalar kuruluyor!

EŞYALAR

FOTOĞRAF ÇERÇEVESİ

İnsafsızın birini aldım, gönlüme koydum
Ondan böyle sarardım ve delik deşik oldum.
Ey çerçeve, senin o taşıdığın olsaydı
Ben de öyle sevinçten hep dört köşe olurdum.

BUZDOLABI

Ben işte böyleyimdir; tam severim sevince
Bir saat, iki saat... Değil bir gün bir gece
Gönlüm bir buzdolabı, çiçek gözlü sevgilim,
Aşkını saklıyorum bozmadan senelerce.

AYNA

Sevin, sevin ayna, böyle ayna olmana;
Niceleri poz verir, geçerler de karşına.
İnsanlar arasında o kadar şanslısın ki
Çirkinler yanmaz da, güzeller koşar sana.

Yaşar Hâdi ÖNDER

-Dolmalık değil bunlar
hanım abla... mevsimlik
kilot!..

-Gözünü seveyim
memur bey, yol verme!..

GÜLLÜ KIZ

Güllü fistan giyerdi
Gül toplardı Güllü Kız
Yedi köyün dilinde
Bir destandı Güllü Kız
Yaşlı başlı erkekler
Körpe delikanlılar
Yanar yanar sönerdi
Yukarı Köyden Memiş
Kuş Salih, Süslü Kadir
Aşağı Köyden Hasan
Kel Durmuş, Bidon Cemil
Ve de Zilli'nin oğlu
Fırıl fırl dönerdi.

Türkü düzdüler ona
«Güllü Güllü» diyerek
Tanrı'nın izni ile
Dünyürlü gönderdiler
Köyün güzel Güllü'sü
Uçağa ve füzeye
Apollo'ya binmeden
Çıkıverdi göklere.

Çeşmelerin başında
İlan-ı aşk ettiler
Güllü'ye gül verdiler
Uğrunda bir gün onun
Çektiler bıçakları
Tüfekler patlattılar
Kavgalara girdiler
Vurdular bir-kacını
Elleri ve kolları
Kafaları kırdılar
Güllü Kız'ın yolunda
Kan döktüler sel gibi
Fırsatını bulunca
Köyün Güllü Kız'ını
Bir-kaçı aldı kaçtı
Kovaladı bir-çoğu

Çıkarmıştı göklere
Ters döndü birdenbire
Süründürdü Güllü'yü
Diller düşürdü yere.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Yazısız

Mektuplaşmak istiyorum

Para, pula tapmayanla,
Yanlış yola sapmayanla,
Hassas güzel bir bayanla,
Mektuplaşmak istiyorum.

Çok üstünde cinsiyetin,
Arkadaşça bir niyetin,
Hem özgürce, hem de metin,
Mektuplaşmak istiyorum.

Şairim sözde üstelik,
Kimse vermiyor metelik.
Zenginim tam göstermelik,
Mektuplaşmak istiyorum.

Evliysem de, pek mutsuzum,
Bu nedenle korkusuzum.
Şimdi moda iki gözüm,
Mektuplaşmak istiyorum.

Hiç üzülmem yoğa vara,
Alınm aktır saçım kara.
Hoşuma gitti maskara,
Mektuplaşmak istiyorum.

Hayat fânî, ömür kısa.
Ne İsa'yız ne de Musa.
Gel gidelim biz bu kursa.
Mektuplaşmak istiyorum!..

Temel TEMÜRCÜ

AĞIR MİSAFİRLER

Kaymakam, Savcı ve Belediye Reisi bir iş için K... köyüne giderler. Acılınca, rastladıkları ihtiyar bir kadına kendilerine yemek yedirip yediremeyeceğini sorarlar. Kadın da evine buyur eder ve bir müddet sonra bulgur pilâvı ile ayrandan ibaret yemeği sofraya getirir.

Misafirler bir iki lokma aldıktan sonra, içlerinden birisi «yumurta falan yok muydu?» diye sorar. İhtiyar kadın:

— Var ama evlâdım, onu ağır misafirler gelirse pişiriveririm, cevabını verir.

Ağır misafir dediğin de kim? diye sorulunca:

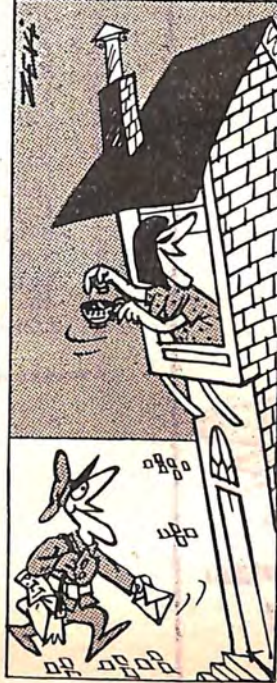
— Ormancı ve jandarmalar!... demez mi! Hasan ÖTKÜN, İlkokul Öğ. — Üstünler/BEYŞEHİR

ÖLÜ MÜ, DİRİ Mİ?

Edebiyat öğretmenimiz, derslerden artan zamanlarda, kelime hazinemizi geliştirmek için eğlenceli çareler düşünürdü. Tahtaya (kuş başı) ve (kuşbaşı) olarak iki kelime yazdı ve bilen sözünü notuna bir not ekleyeceğini müjdeledi. Bir arkadaşımız, notu garantilemişcesine ayağa kalktı, iki kelimenin arasındaki farkı büyük bir rahatlıkla anlattı:

«Bitişik yazıldığı zaman kuş diridir, ayrı yazıldığı zaman, kuşun başı, gövdesinden ayrıldığı için ölmüştür.»

Osman SARIHACIOĞLU, Yukarı Dodurga köyü Öğretmeni. ACIPAYAM

— Beş dakika sonra mı desem, bir kaç saniye sonra mı desem... Bir mektup alacaksın şekerim!..

HAYIRLI EVLÂTLAR!

Bekir emmi, boyundan büyük yedi evlât yetiştirmişti. Her biri ev-bark sahibi olmuş, ayrı ayrı yuva kurmuşlardı. Gün geldi hiçbir Bekir emmiye bakmaz oldu dönüp de... Bu duruma üzülen yaşlı baba, çocuklarına nafaka davası açar mahkemede... Yedi evlât boy sırasına göre dizilirler hâkimin karşısına. Hâkim şöyle bir bakar ve güler:

— Bey baba, maşallah yedi çocuğun var, bunların biri bakmasa biri bakar, der.

Bekir emminin kulağı iyi duymadığı için hâkimin kendisiyle alay ettiğini sanarak:

— Hâkim bey bana bak, eğer üstümün başımın kötülüğüne gülüyorsan, şu gördüğün boğazı gırgavatlılar (kravatlılar) utansın! — Çocuklarını işaret ederek— Yok eğer şikrimin (yüzümün) çirkinliğine gülüyorsan Allah utansın, der.

Ve huşuyla mahkemeyi terkeder. Tabii hâkim nafakayı bağlar...

Ali ÂŞIK, P.K. 85 — KAYSERİ

ÜŞÜRÜM!

Soğuk ve yağmurlu bir gündü. Askerlik hocamız ders anlatıyordu. Arka sıralardan hafif mırıltılar ve gülmeler geldi. Hocamız:

— O güleni dışarı atarsam üzülürüm, dedi.

Arka sıralardan bir ses:

— Ben de üşürüm, dedi.

Ve üşüdü...

M. Şükrü İNCİ, Akbaba Mah. Çankaya Sok. No: 38/B Antakya/HATAY

POSTACI

Karın lâpa lâpa yağdığı bir kış günü acele olarak K... köyüne gitmemiz gerekiyordu. Kar yolu kapatmış, araba gidemediğinden çok şakacı arkadaşım Yusuf'la yola çıktık.

Birikmiş olan mektupları alarak posta memuru da bize katıldı.

Hava soğuk, yol uzun... Posta memuru arkadaş dert yandı:

— Bu soğukta elin mektuplarını götürmek de çekilmiyor...

Bu sözleri duyan Yusuf:

— Sahiden, onları taşıyacağına postaya verseydin ya!...

Bu söz karşısında, soğuga rağmen gülmüştük.

Mehmet KATİBOĞLU

Tarım Öğretmeni

Halfeti/URFA

DÜŞÜK

Polikliniğimize bir düşüş vakası gelmişti. Hastaya sordum:

— Kız uşağı düşürttün mü?

— He tohtur beg.

— Nasıl tepesi üstüne mi düştü?

— Hayır tohtur beg, ayaklarının üstüne düştü.

Dr. Namık Kemal AKAR

Nümune Hastanesi Doğum

Kliniği Asistanı

ERZURUM

UCUZ İLÂÇ

Bir sonbahar günü idi.

Ablamın eczanesinde oturuyorduk. Biraz sonra bir köylü geldi ve ablamdan bir ilâç istedi. Ablam ilâcı sarıp verdikten sonra fiyatını söyledi. Fakat köylü birden ilâcı yere atarak ayağıyla ezmeye başladı.

Hepimiz şaşırmıştık.

Ablamın, «Ne yapıyorsun. nuz?» demesine meydan vermeyen köylü:

— Bu kadar ucuz ilâçla

iyileşeceksem hiç içmem daha iyi!.. diye bağırды.

Bahar Karamüftüoğlu

1746 Sok. 13/4

Karşıyaka/İZMİR

★

• SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her a nı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

NE YAPARMIŞ?..

Sabah adam pijamalarıyla oturmuş, gazetesini «mütalâa» ediyor, karısı öbür odada ütü yetiştirmeye çalışıyordu. Adam eski pederşahi ailelerin otoriter erkeklerini andıran bir sesle gürledi:

— Kahve yap bana!...

İçerden ince bir ses karşılık verdi:

— Şimdi kahve filân yapamam ben...

Adamın sesi daha bir şiddetle patladı:

— Şimdi kalkarsam ayağa!...

İnce, tiz ve sinirli ses ondan aşağı değildi:

— Ne yaparmışın ayağa kalkarsan?...

Adam hafifçe mırıldandı bu kez:

— Kendim yaparım...

C. CEM, 35. Sokak, 45/3 — Bahçelievler/ANKARA

İDDİA

İlkokula devam eden kardeşim Ayşe ile iddiaya tutuştuk: K im yalan söylerse diğerini sinemaya götürecektik.

Bir gün traş olacaktım. Ustura kesmiyordu. Kızdım, bağırdım:

— Tuh, Allah kahretsin! Ustura kesmiyor, dedim.

Bunu duyan kardeşim:

— Yakaladım ağabey yalanını, diye bağırdı. Götür bakalım beni sinemaya!... Az önce ben onunla kalem açtım, mümkünmel kesiyordu!...

Ali Rıza BAYINDIR, Eğitim Araçları Başkanlığı Kurtuluş/ANKARA

Nöbetçi eczane!

BANA BENZER

Bizim köyde Musa Dayı adında hoşsohbet, nüktedan ve gün görmüş, yaşlı, orta halli bir komşumuz vardı. Bir gün şehirden bir akrabası ziyarete gelmişti. Gelen misafir, evin dışına bakmış, sivaları dökülmüş duvarlar çatlak patlak... İçeriye bakmış, duvarlar badanah, her taraf tertemiz dayalı, döşeli... Dayanamamış:

— Yahu Dayı, demiş, evin içi çok güzel ama dışı çok berbat! Biraz da dışına baksana! Paran yoksa biraz yardım ederiz!...

Musa Dayı, kendini beğenmiş misafire şu cevabı verir:

— Herkesin malını kendisine benzediği gibi, benim evimin de içi içime, dışı dışıma benzer.

M. Salt KIRBAĞ, E.K.İ. — Bartın/AMASRA

EVLENME

Adamın birisi, daha çocuk sayılacak yaştaki oğlunu evlendirmek için teşebbüse geçmiş. Durumu yadrgayan komşuları araya girmişler:

— Yahu insaf, çocuk daha çok küçük, bu yaşta evlendirmek doğru mu?... Bırak da biraz büyüsin, aklı başına gelsin. demişler.

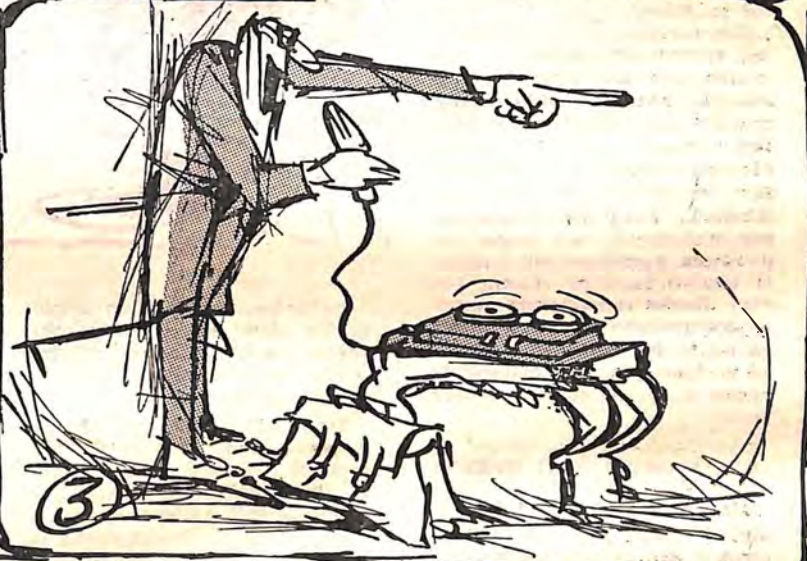
Adam kurnaz kurnaz gülmüş:

— Amma da yaptınız ha!... Yahu aklı başına geldikten sonra hiç evlenir mi?... cevabını vermiş.

Yakup GÜLCAN, PTT. Müdürü — TAVŞANLI

Her hafta bir olay

CAFER
ZORLU

Geceleeri okumayınız

**Suavi
SuaiP**

Bazı romanların alt kenarında böyle yazar... Geceleri okumayınız... Bunları yazmalarının sebebi geceleri okuyanların gözlerinin bozulacağını anlatmak değildir... Bu cümlelerin anlatmak istediği şey şudur: Bu roman o kadar korkunç olaylarla doludur ki geceleri okuduğunuzda, romandaki olayların tesirinde kalır, korkudan uyuyamazsınız, hattâ sabaha kadar romandaki korku veren şeyler gerçekmiş gibi gözlerinize görünür gibi olur. lar ve saire...

Ben bir zamanlar çok korkunç bir roman okumuştum... Gerçekten tam bir hafta beni romandaki hortlağın talip ettiğini, geceleri evde dolaştığını sanmıştım... Yazar, romanı o kadar korkunç yazmıştı ki, duyduğuma göre yazdıktan sonra korkudan ölmüştü... Fakat bütün bunların çok üstünde bir eser vardır, her okuyanın korkudan dili tutulur. O kitabın ismi de «Cadılı Ev» dir... Korku romanlarına meraklı okuyucularımızı tatmin etmek gayesiyle bu hafta bu romanın en korkunç pasajını anlatacağım. Lütfen bu yazıyı geceleri okumayınız...

BAŞLIYORUM, SIKI DURUN!

Melâhat bu ıssız eve neden geldiğini kendi de bilmiyordu... Meçhul bir yerden gelen mektupta: «Melâhat hanım, yarın akşamki son trene atlayıp son istasyonda inin, oradan bir minibüse binin ve Mezarlıktepe durağında inin... İki kere binip indikten sonra arkanıza hiç bakmadan yürüyün... Önünüzde iki taraflı mezarlık bir yol gelir... Bu yol ölümler yoludur... Amcanızın, dedenizin, halanızın ruhları orada volta atmaktadır... Eğer içi nizden ufak bir korku geçirirseniz ruhların sizi boğması hiçten bile değildir... Menhus ve habis ruhlardan korkunuz yoksa yola devam ediniz... Karşınıza kepenkleri kapalı simsiyah bir ev gelecektir... Evde kimseler yoktur... Kapı aralıktır... İçeriye girince orada hazır duran bir deste mum ve kibrit göreceksiniz... Kibritle mumlardan birini yakın ve örümcek bağlamış merdivenlerden çıkın... Üst katta tam karşınıza gelen odaya girin... Odada bir karyola vardır... Orada yatacaksınız... Eğer sabaha kadar olanlardan korkmadan ve sinirlerinizi bozmadan sağ kalabilirseniz ertesi gün Union Banktan 50.000 lira alacaksınız... Bu da sizin hayatınızı kurtarmanıza yeter zannederseniz... Sağ kalıp bu parayı alacağınızı hiç sanmıyorum ama, gene bir ümittir... Düşünün ve bir seferde karar verin... İyi korkular... İmza: Meçhul bir Cadı»

MELÂHAT'TAKİ AKLA BAKIN...

Bu mektup genç kıza ilâç gibi gelmişti... Yalnız, kimsesiz, fakir ve ıssız... Ellibin lira onun için büyük paraydı... Hoş bizim için de ufak para değil ya... Neyse, Melâhat kırasını zor verdiği pansiyondan tek giysisi olan tayyörünü giyerek çıktı... Trene daha bir saat vardı... İstasyon bifesinde iki tos ve bir ayrılanı nefsini körletti...

İlerde uzun boylu, sivri burunlu bir adam ona dikkatle bakıyordu... Melâhat bunun sıradan sokak zamparalarından olduğunu düşünerek boşverdi...

Tren geldi. Melâhat üçüncü mekkiye bindi... Adam da binmez mi... Melâhat gene aldırma... Gözlerini, aldığı Akbaba dergisine çevirdi... Güllünc şeyler okuyup moralini takviye etmek istiyordu...

Adam gene çaktırmadan onu dikizliyordu... Melâhat yol boyunca bir kere bile adama bakmadı... Tren son istasyona gelinceye kadar herkes inmişti... Vagonda sadece Melâhat ve o esrarengiz adam kalmıştı... Melâhat bir ara korktu... Adam şimdi daha korkunç bakıyordu...

Neyse tren son istasyona geldi. Melâhat mektuptaki tarifnameye göre oradaki minibüslerden birine bindi... Adam binmemişti... Demek ki, Melâhat'e öyle gelmişti... Boşuna kuşkuya düşmüştü...

Muavine kendisini Mezarlıktepe'de indirmesini söyleyince muavin, kıza bir tuhaf baktı:

«— Abıa aklın mı yok bu saatte orada iniyorsun?» diye söyledi.

Melâhat cevap vermedi... Ne diye cevap versin?... Zaten yapacağı şeyleri kimseye söylememesi daha iyi olacaktı... Mezarlıktepe'ye varan minibüsten inen kıza diğer yolcular korku ile baktılar.

Minibüs gecenin karanlığında uzaklaşıncı, esen rüzgârla karışık yağmur Melâhat'i biraz açtı... İlerde, iki yanı mezarlıklarla uzanan servili bir yol görünüyordu...

Melâhat yola koyuldu... Fırtına daha da artmış, serviler inleyen cesetler gibi söyleniyorlardı... Amcasının, dedesinin ruhları ne rededydi?!

Şarkıya başladı... Sesi az çıkıyordu ama bu en iyi usuldü... Birden mezarlıkların arasından bembeyaz bir hayaletin süzülüp gittiğini gören kız donakaldı...

Hayalet, şeytan uçurması gibi havada uçuyordu... Kız korkmadı, adımlarını sıklaştırdı... Derken, bir, iki, üç, dört hayalet daha ortaya çıktılar... Melâhat'in başının üstünde âdeta vals yaptılar...

Melâhat hem okuyor hem yüyüyordu...

Nihayet hayaletler ortadan kayboldular... Mezarlık da bu arada bitmişti...

Ev, korkunç bir cadı gibi karanlıklarda yükseliyordu... Kırık kepenkler çat, çat, pat, küt pencerelere vuruyordu...

Melâhat yutkundu, azimle dikildi, ellibin lira gözlerinin önünden geçti...

Eve girdi... İçerisi kuru soğanla karışık tarçın gibi kokuyordu. Nerden geldiği belli olmayan bir ürperti evde dolaşıyordu... Melâhat mumları ve kibriti gördü... Aldı, yaktı... Merdivenleri çıkmaya başladı...

Ne merdivenlerdi bunlar, her basamak ayrı bir canavar gibi bağıyordu... İki örümcek, Melâhat'in saçlarına yapıştılar... Kız elleriyle onları silkeledi... Terlemişti... Korku artık adamakıllı gırtlığına yapışmıştı...

Odanın kapısına gelince duradı... Kapiyu itti. Kapı gıcırtıya açıldı... Odada mektuptaki gibi sadece bir yatak vardı... Ama ne yatak... Tanınmış bir yorgancının sanatkar elinden çıkmış siresaten bir yorgan, ipekle kaplı yastıklar...

Melâhat odaya baktı... Bombolu... Kapiyu kapadı... Mumu bir kenara koydu... Soyunmadan yattı...

CADI GELİYOR!

Aradan ne kadar geçti, kimse bilemez... Birden kapı açıldı... Suratı yemyeşil, belki ikibinbeşyüz yaşında bir cadı girdi içeriye...

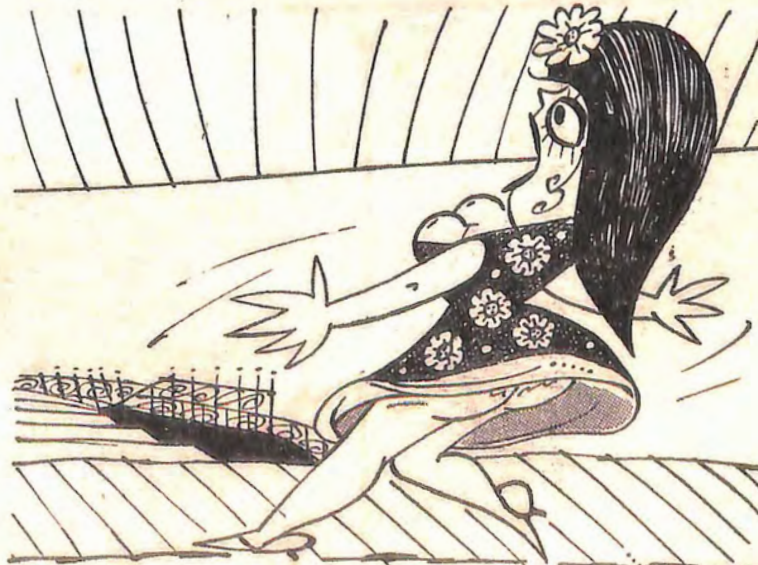
Melâhat'in kanı dondu... Cadı, su motoru gibi hırıltıyor, adım adım yaklaşıyordu... Melâhat o kadar korkmuştu ki, burada cadı tarafından öldürüleceğini anlamıştı...

Birden cadı, Melâhat'in üstüne atıldı... Veeee ihtirasla ona sarıladı... Dedi ki:

«— Sizi deliler gibi seviyorum Melâhat hanım... Beni affedin... Böyle bir numara yapmasaydım, aşkımı size anlatamazdım... Direnmeyin, sevişelim... Maksadım ciddidir... Gelirim iyidir... Bu ev ve mezarlık babamdan kaldı... Yedim seni Melâhat!...» diyerek Melâhat'i öpmeye başlayan cadı kılığındaki Ekrem, kızın kendini koyverdiğini görünce bisbiütün yumuldu...

İşte böyle korku numarasıyla başlayan hikâyenin bir izdivaçla sonuçlanması her halde sizi de memnun etti.

Melâhat o günden sonra kocasının izni olmadan geceleri okumadı...

SARKICI Ramon Quinto'nun balmumu heykeli, Paris'in ünlü salonlarından birine konmuştu. Tatlı bir sesi vardı ve oldukça yakışıklı bir delikanlıydı Ramon. Fakat bunun yanı sıra çok da kendini beğenmiş biriydi. 20. yüzyılın Apollon'u olduğunu sanıyor, herkesin, önünde saygıyla eğilmesini bekliyordu. Adlarını bilmediği binlerce insanın mâbuduydu o. Çılgınca alkışlanmış, yükselmiş, meslektaşlarının arasından sıyrılarak bugünkü yerine gelmişti.

Aklına gelen şahane buluşu açıkladığı zaman:

— Çok güzel çok parlak bir fikir, diyerek tebrik etti ajanı. Basına açıkladığımızda, bomba etkisi yaratacağından eminim!

Ertesi sabah açılıştan az önce salon müdürüne çıkan Ramon fikrini ona da kabul ettirdi.

Kapılar ziyaretçilere açıldığında, diğer balmumu heykellerin arasında etiyile, kemiğiyle, makyajıyla Ramon Quinto'nun kendisi bulunuyordu.

Esine ender rastlanan bir hareket. stizlik içinde duran ünlü şarkıcı, nihayet dinleyicilerinin kendi hakkındaki gerçek düşüncelerini kulaklarıyla duyuyordu.

İlk ziyaretçinin yüksek sesle söylediği sözler, koltuklarının her zamankinden çok kabarmasına yetti.

Hayran bakışlarını üzerinde dolaştıran bir genç kız:

— Ne kadar yakışıklı, diye mırıldandı, sonra kimseye göstermemeye çalışarak, Ramon'a gizli bir öpücük gönderdi.

Derken üniversiteli bir grubun alaycı bakışlarının altında ezildi. Gençlerden biri:

— Şuna bakın, diyordu. Ne kadar tabii!

— Evet, dedi bir başkası. Sahnedeki gibi aptal!

Bir diğeri, bu değerli söze, müzayedeye artırımına katılan bir alıcı gibi ekledi:

— Aptal ve kendini beğenmiş! Dördüncüsü, sanstirün yasak sa yacağı bir dille adlandırdı onu.

Gençleri yaşlı bir çift izledi:

— Bak hele! dedi erkek. Senin cevizi kafalı Ramon'un burada!

Kadın, içini çekerek heykeli bir süre izledikten sonra:

— Kadınsı bir görünüşü var, diye mırıldandı.

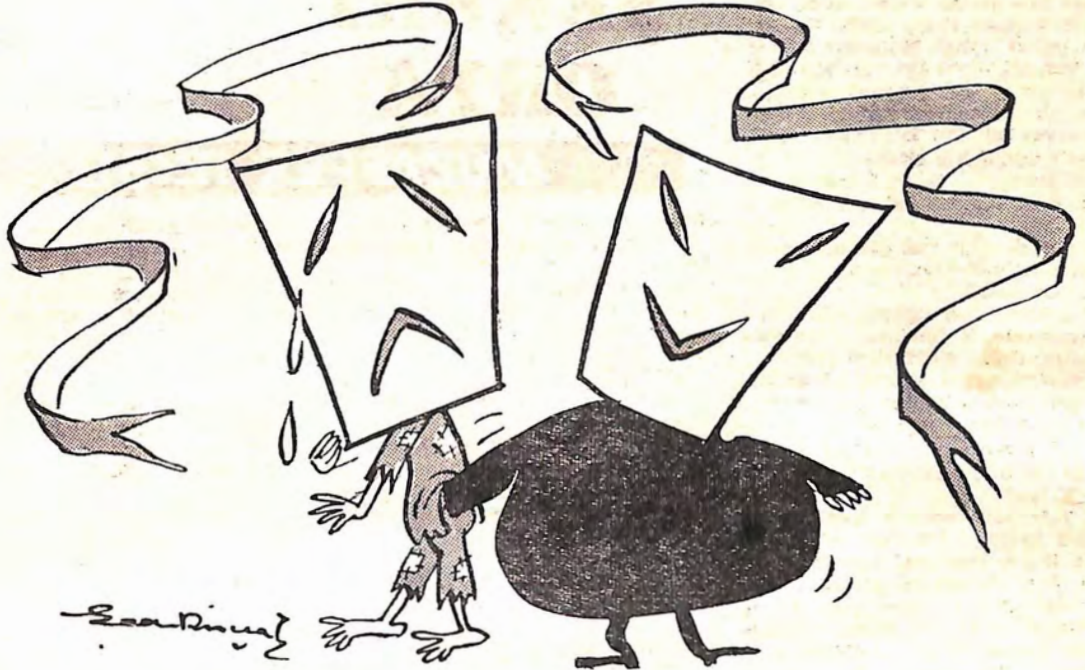
Ramon heyecanla yutkundü. Boğazındaki adamı elması indi, çıktı. Neyse ki bu küçücük gafı hiç kimse farketmedi.

Sonra birden titredi. Salona, görenlerin soluklarını kesecek güzellikte bir dilber girmişti: Sevgilisi, Olga!

Fakat o ne! Yanında yakışıklı, esmer bir genç vardı. Ramon onu bir yerlerden tanıyordu ama, nereden?.. Hatırladı.

Günlerden bir gün, Olga'nın, «Kardeşim» diye kendisine tanıttığı adamdı bu.

Ünlü şarkıcı donmuş pozunu güçlüklerle korurken, önünde duran güzel kadın, yanındaki esmer erkeğe:

Kara komedi!

— Bak sevgilim, diyordu. Bizim kaz kafalı şarkıcımızın heykeli de burada.

Delikanlı güldü:

— Şu iç sıkıcı herifle gene mi burun buruna geldik!

— Ne kadar canlı yapmışlar değil mi?... Hemen konuşacak sanki! Hoş, konuşsa da yine önce kendinden bahseder ya...

— Heykelini seyretmeye gelmemesine şaşıtm doğrusu.

— Kendine olan hayranlığını, evindeki bir sürü aynayla giderdiğinden gelmemiş olacak.

— Doğru. Aynaları unuttum.

— Zavahı domuz sucuğu... Ne kadar ahmak bakışlısın!

Delikanlı, Olga'nın sözünü kesti:

— Bu kadar hor görme canım. Çok kibar bir insan. Hem oldukça da cömert. O olmasaydı, bugünkü rahat ve zengin yaşamımızı sürdürebilir miydik?

— Doğru. Ama ne olursa olsun, boynuzlu kafasını büyük bir ustalıkla canlandırmışlar!

Ve gülüşerek uzaklaştılar.

Koskoca bir yarım gün her çeşit sözü duydu. Bol bol tahkir edilmişti. Dayanamıyacaktı. Yerine, balmumu heykelini koyduktan sonra salonu terketti.

Ajanı otomobile bekliyordu. Sordu:

— Nasıldı?

Acı acı güldü Ramon Quinto:

— Bir derse ihtiyacım vardı, aldım. Şimdi gerçek bir sanatçı olacağımı sanıyorum.

— Sen zaten gerçek bir sanatçısın. Baksana, bütün ışıklı ilânlarda adın var.

— Evet, diye cevap verdi Ramon. Her yerde adım var. Mert insanların kalblerinden başka...

Tecrübe acı, fakat şifalıydı. Doğduğu kasabaya giderek çoktandır görmediği anne ve babasının ellerini öptü, sonra da şöhretin ayırdığı çocukluk arkadaşlarıyla kucaklaştı.

B. de Goyon'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

Sarhoşluk

Mario, bir ayağı caddede bir ayağı yaya kaldırımının üzerinde yürüyen bir adamın yanına yaklaşıp, sırtını okşadı:

— Sen de benim gibi kafayı çekmişsin ahbap.

— Sahi mi?

— Sahi de söz mü?... Her halinden anlaşılıyor...

— Çok şükür öyleyse... Ben de kendimi total sanıyordum!...

Boşver

Gece geç vakit kiliseden çıkan rahip, kasabanın ibadetle ilgisi olmayan tek adamını bir duvarın dibinde körkütük bulunca:

— Ah şu sarhoşluk, ah! diye söylendi.

Kırpışık gözlerle rahibi süzen adam:

— Üzülme peder, diye teselli etti, ben de sarhoşum.

«Röntgenci» nin oğlu!

Rifat, parayı, cebindeki paraların arasına koyduktan sonra saydı, tas-tamam otuzbeş lirası vardı. Bu pa-rayla rahat rahat Kâmuran'la bir öğle yemeği yiyebilirlerdi. Kendine kalsa, ıvır zıvır bir şeyler alır, ça-dırın bir köşesinde yerler, Kâmu-ran'ın yaş gününü kutlardı ama, olmaz demişti Kâmuran.

Çok önceydi... Tufan bulmuştu bu işi de ona. Bir gün kahveye gittiğin-de, Rifat'a:

— Sen derdine yan oğlum, demiş-ti. Ben artis olmaya başladım bile.

— Lan nasıl?

— Çekirdekden oğlum... Bi çadır tiyatrosunda iş buldum... Gecede beş lira. Gerçi gündüzleri çadırı si-lip süptürüyorum amma, akşamları piyeste gapıcı rolüne çıkıyorum... Şirzat âbi, ikinci piyeste bana uzun bir rol verecekmış... Öyle dedi... Sende büyük bir gabiliyet var dedi...

— Yalan?

— Yalansam anamın babamın ö-lüsünü öpiyim... İdsersen gel bugün öğlen ikide, hem seni beş içer al-lym, hem de ağanın piyesdeki ga-pıcı rolünü gör, nasıl gapı dışarı ediyorum, o Orhan âbiyi... Orhan âbi de yaman ha, Şirzat âbiden son-ra ikinci... Bi oynuyor, Allahına ga-dar...

Hemen o günü beraber gitmişler-di, daha öğle saatlerinde, Tufan o-na, sahneyi gezdirmiş, sonra kendi-sinin sahneye hangi taraftan girdi-ğini, sahnenin neresinde durduğunu, sonra Orhan âbiyi hangi taraftan kövduğunu bir bir göstermişti. İçe-riyi de beraber süptürmüşlerdi o gü-nü. Sonra, piyesin başlayacağına yakın, Tufan onu Şirzat âbinin ya-nına götürmüştü:

— Çok meraklı bu arkadaşım, de-mişt.

Ardından Rifat konuşmuştu:

— Vallaha bir iş varsa ben de ça-lışırım Şirzat âbi, demişti.

Şirzat:

— Piyesten sonra görüşelim, de-mişt...

İlkin iki dansöz çıkmıştı sahneye. Biri zayıf, biri şişman. İkisi de gü-zellik kraliçesi seçimlerine girmiş, derece almış olarak takdim edilmiş-lerdi. Sonradan, çok esmer bir dan-söz, Bağdat kraliçesi, aynı zamanda Emir Süfeyri'nin gözdesi olarak tak-dim edilmişti... Ondan sonra bir türkücü çıkmıştı sahneye, Aşık Se-lim diyerekten... Sonra bir türkücü kadın, sonra da sahnelerin medarı iftihar, büyük film ve dans yıldızı vedet dansöz Süheylâ göbek atmış-tı... Süheylâ'ya bir mim koymuştu Rifat. Yarın ilerde büyük bir jön olursa, bu kadınla karşılıklı film çe-virmek için rejisöre söyleyecekti. Şöyle plâjh mîlâjh bir film olursa, tamam o zaman...

Danslar bittikten sonra piyes baş-lamıştı... Gençlik Günahı, yarımşar saat süren iki perdelik bir aile fa-ciasıydı... İkinci Şirzat âbi, sahnede zengin bir dede olarak görüntüyör, iki de torunu var. Bunlardan Orhan âbi olanı, çok kötü bir insan... Sah-te senetler, sahte birtakım dalave-ralarla dedeyi mahvediyor, tüm pa-rasını bu dansöz Süheylâ ile yiyor-du. Öyle bir duruma düşüyordu ki o zengin dede, artık beş kuruşa muhtaç duruma... Evde, dedenin kızı, yani Orhan âbinin annesi rolün-deki Kâmuran abla, çamaşıra gidi-yordu. onun bunun temizliğini ya-pıyordu... Öyle acıkıydı ki buralar, bir yerinde Kâmuran abla, oğluna ellerini göstererek: «Ellerime bak ellerime, bu eller gül tutarken, bu eller gonca tutarken, bu eller birer namus ve temizlik faziletliken, şim-di onun bunun kirli çamaşırlarını tutuyor... Buna sebep sensin al-caaak... Hepimizi mahvettin, hepi-miz mahvettin...» diyordu.

İşte bu sırada, Tufan tutuyor, Or-han âbiyi sol kapıdan dışarı atıyor. ardından da:

«Kusura bakma hanım, çok ekme.

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

şinli yedim, gerçi beyefendiye bunu yapmamam gerekti ama, dayanama-dım» diyordu.

Sonra, dedeye birden kalb krizi geliyor, orada ölüyor. Evin ufak oğ-luyla anası ağlaya ağlaya sahneyi terkederlerken, ufak oğlan:

«Üzülmene ana, ben varım, yarın bir başka gündür» diyor ve perde ağır ağır kapanıyordu...

Piyesten sonra Rifat, hemen Tu-fan'ın yanına koşmuş, Tufan'la be-raber tekrar Şirzat âbinin yanına gitmişlerdi. Şirzat âbi, şöyle bir bakmıştı Rifat'a... Sonra:

— İyi, yarın gel başla, sana da beş lira yevmiye. Bizim kadın ar-tistlerin şunusunu bunusunu götü-rür, başka işler de yaparsın... Yal-nız, biz burdan gittik mi, sen de bi-zimle... demişti.

Kendi işe girdikten üç gün sonra, Tufan kapıcıyla hiç yok yüzünden kavga etmiş, yumruk yumruğa gi-rişmişlerdi birbirlerine. Şirzat âbi de gelmiş, Tufan'ı kolundan tuttuğu gibi çadırın dışarısına atmıştı. Tu-fan dışardan çok:

— Lan Rifat gel, sen de çalışma bu hıyarların yanında, diye bağır-mıştı ama, Rifat duymamazlıktan gelmiş, yeni işine canla başla bağ-lı

olduğunu Şirzat âbisine göstermiş-ti. Hattâ arkadaşının ardından:

— Bu hep böyle gavgacıdır, de-mişt. Bana sık sık artis olunca, hep gavgah yumruklu govboy filimleri çevireceğini söylüyor...

— Gitsin de şimdi çevirsin baka-lım kendi kendine, demişti Şirzat.

O günden sonra Rifat'ı sahneye çıkarmıştı. İlk iki gün Tufan'ın ye-rine çıkmış, sonra da o piyesteki akıllı küçük oğlanın yerine çıkmaya başlamıştı...

Hattâ büyük yeteneğini Şirzat âbi-sine ilk günden göstermiş olmak için, son sözü şöyle değiştirmişti:

«Yürü ana yürü, yarın güneş başka türlü doğacak...»

Gerçi sahneye çıkmaya başlamıştı ama, Şirzat âbi, üzerindeki o, kadın-ların elbiselerini götürüp getirme görevini almamıştı. Tüm o dans el-biselerini, sonra bazan, meyhaneden dosdoğru çadıra gelen müzisyenle-rin darbukalarını, kemanlarını, ut-larını otelden alıp çadıra o getiri-yordu... Bazı geceler çadırın bir ke-narında, bazı geceler de, geceyi dı-şarda geçiren dansözlerin yatakla-rında yatıyordu...

İşte böyle bir gecede oturdu ko-nuştu Kâmuran ablasıyla... Kâ-

muran ondan rahat rahat on yaş bü-yüktü... Bu çileli hayatın beş yaş da fazladan ihtiyarlama cabası üze-rine eklenince, Kâmuran gerçekten Rifat için büyük bir Kâmuran abla olmuş çıkmıştı...

Gece yarısı onlarla birlikte otele geldikten sonra, Kâmuran onu yanı-na çağırması:

— Canım sıkılıyor, demişti.

Suskun durmuştu karşısında... Korkuyla karışık bir saygısı vardı Rifat'ın Kâmuran ablasına... Bir kez mi, iki kez mi ne evlenmiş, bo-şanmıştı. Tüm kocaları da böyle ça-dır tiyatrosunda çalışıyorlardı. Biri kemancıymış... Sonra, bir de hokka-bazdan bahsetmişti ama, Rifat, ou üçüncü mü, yoksa ikinci mi, pek kestiremiyordu...

Kâmuran:

— Sigara içer misin sen? diye sor-muştu.

— İçerim, demişti.

— Yak ordan, sonra bana da ver.

Bir sigara kendi ağzına koymuş, bir sigara da Kâmuran'a uzatmıştı. Sonra kibritle ikisini de yakmıştı.

Kâmuran abla, alıcı gözlerle ken-dine baktıktan sonra:

— Geleceğin iyi, demişti. Hem ya-kışıklısın, hem de bir şeyler yapma-ya çalışıyorsun... Ne veriyor sana Şirzat?

— Beş lira...

— Bak hayvana...

Şirzat âbisine, o ulu insana, o e-rişilmez insana Kâmuran ablasının böyle hayvan deyişine şaşıtı.

— Yetiyor bana, dedi.

Neye yeter lan beş lira, insanın sigarasına yetmez.

— Ben paramnan sigara almam ki...

— Ekmeğe de yetmez... Bana elli lira veriyor... Otel parası da ona ait...

— Elli mi?

— Ne sandın ya... Dur bakalım, ne yedin sen akşam üzeri?

— Süheylâ ablanın kebabı artmış-tı, onu yedim, sonra...

— O pis karının artığını yeme bir daha... Sakın ha, pisin biridir o...

Yine şaşıtı Rifat... O kadın ki, vü-cudu dökme gibi... Tüm millet o sahneye çıkınca ahlayıp vahlıyor-lar...

— Sonra ne yedin?

— Peynir ekmek...

Kâmuran, boncuklu çantasına el attı:

— Haydi, dedi, benim de karnım aç, şurdan biraz bir şeyler bul gel, beraber yiyelim...

Rifat parayı alıp ayağa kalktı:

— Neler alayım? dedi.

— Açık bakkal bulursan, gravyer peyniri al... Sonra, kebabçı bulursan kebab al...

— Seyyar kebabçılar vardır...

— Olsun, amma temiz olsun...

Rifat çıkarken arkasından bağır-mıştı:

— Bir şişe de ufak rakı all...

Cadde boyunca hep şunu düşün-müştü:

«Şayet bu kadın benim elimden tutarsa adam olurum... Baksana ne diyor Şirzat âbiye, hayvan diyor, vay anasını... Hayvan diyor be, val-laha hayvan diyor...»

Yarım saat sonra, elinde kebab paketiyle ve rakıyla Kâmuran abla-sının odasına girdiğinde, Kâmuran ablası üzerine mini bir gecelik giy-mişti. Hiç görmemişti Kâmuran ab-lasını öyle... Öyle güzel, düzgün ba-cakları, öyle beyaz teni vardı ki...

— Nerde açacaksın o rakıyı? di-ye Kâmuran sordu.

— Şurda, sandalyenin ucunda aç-a-rım...

Rakı şişesini açtı... Bir de temiz su doldurdu geldi sürahiye... Rakıyı bardağa Kâmuran boşalttı:

— Haydi bakalım al delikanlı, aç karnına iyi gider, dedi.

— Ben içmesem...

— İç ulan iç... Hanım evlâdı mı-sın sen? İç...

Gözlerinden dumanlar çıktı sanki

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZ KAPISI!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 60295 - A - 20510 — 156)

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

Rifat'ın... Bugüne dek, epeyce şarap içmişti ama, rakı bir kez içmişti...
Sonra, Kâmuran kaldırdı kadehi. ni, başına dıkti:

— Böyle dünya, böyle, dedi...
Karşılıklı oturup kebaptan atıştır-maya başladılar... Üçüncü bardakla-rını içmişlerdi ki, Kâmuran abla:
— Haydi bakalım, biraz harekete geç, dedi Rifat'a...
— Anlamadım...
— Ulan erkek değil misin yoksa sen?

İşte o geceden sonra, Kâmuran:
— Bu gece gitme, yanımda kal! dediği geceler, Rifat Kâmuran'ın ya-nında kalıyordu, git dediği geceler, eve gidiyordu... Amma bundan ana-sına babasına hiç bahsetmemişti... Fakat, bulunduğu çevresinde, berbe-rinden, oturduğu kahvenin ocakçısı-na dek herkes biliyordu... Ve caka satıyordu onların yanında:
— Biz sabahleyin goyun goyuna uyanınca, bana ne dedi biliyor mu-sunuz, artık ben senin metresin ol-dum dedi... Yâni anniyacağınız be-nim metresim oldu... Şimdi hem pa-rasını yiyorum, hem de, anniyorsu-nuz ya... Diyor ki bana, sen dünya-nın en yakışıklı insanısın diyor, iler-de çok büyük bir jön olun diyor, sonra başlıyor ağlamaya ve ayakla-rıma gapanmaya... Söz ver diyor, beni terketmeyeceğine, söz ver di-yor... Sonra ben tutup, onu ayağa kaldırıyorum, geç otur şu köşeye, öyle ağıt mağıt sevmem diyorum... Annadınız mı?

Amma var ya, habibime kitap gi-bi garı... Şöyle bi soyunsun anam avradım olsun, lan dersin ki sanki mermer, beyaz ki gardaşım, süt be-yaz...

Arkadaşları:
— Hadi lan hadi, atma gene deb-reli, diyorlardı...
O da yemin ediyor:
— Lan vallaha be, diyordu.
— Eyi oğlum, madem öyle ayana gadar gapanıyor bu avrat senin, şö-le bir gün geçirsene gavenin önün-den... Yok, berberin önünden geçir-sen de olur... Tamaam, birimiz gö-rek, inandık belle... Amma öyle, sen ayrı galdırırmda, o öteki galdırırmda deil ha, golgola geçeceksiniz, anna-dın mı? (Devamı var)

Milletler Gülüyor

Ne olacak?

Yazısız

Sevgi ölçüsü

Tatillerini birlikte geçiren ka-dınlar kaldıkları otelden çıkar-larken karşılarına dikilen otel kâtipi:

— Mektubunuz var, deyip elin-deki zarfı kadınlardan birine u-zattı.

Zarftan çıkan kâğıda bir göz atan alıcı, sevinçle arkadaşına fı-sıldadı:

— Kocamdan!... Her şey um-duğumdan iyiymiş. Sağlığı da, kazancı da yerindeymiş ve beni çok seviyormuş.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Bu kadar çok şeyi, bu ka-dar çabuk nasıl okudunuz ku-zum?

— Okumadım ki... Gönderdiği üçbin liralık çekten tahmin et-tim.

Suçlu hangisi?

Sinema dönüşü akvaryumu boş, pek sevdikleri kırmızı balı-ğın ise kılıcını bulan erkek, hâ-lâ yalanmakta olan kediyi bacak-larından kaldırırken:

— Dur ayol, diye karısı sarıldı ellerine. Anlayıp dinlemeden za-vallı kediyi niçin cezalandırıyor-sun? Önce balığın saldırmadığı ne malûm?

Biraz sonra...

Yemek zamanı geldiği halde sofraya oturmayan küçük Jojo, kızıldırılı elbisesi giymiş, kov-boyculuk oynuyordu. Sonunda babası:

— Ben, Sioux'ların büyük şe-finden geliyorum, dedi. Eğer beş dakikaya kadar sofraya oturmaz-san harbe girilecek ve kızılık sopası ile bütün vücudun kıpkır-mızı olacak!

O günlerde...

Fransa elçisi, bir Arap emirini yemeğe davet edecekti. Hangi gün serbest olduğunu anlamak için sekreterini gönderdi. Prog-ram defterini inceleyen emir:

— Ne zaman isterseniz gele-bilirim, dedi. Yalnız bu ayın, 3, 5, 6, 8, 11, 18, 21, 22, 23, 25 ve 27'si olmasın. O günlerde evleni-yorum da...

İyileştigiğine inandığı hastayı ta-burcu etmeye hazırlanan hasta-ne başhekimi sordu:

— Buradan çıktıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bir çok projem var, diye ce-vap verdi eski deli. Hukukçu ol-duğuna göre, belki avukatlık ya-parım. Belki bir şirkete hukuk müşaviri olurum.

Kapıdan çıkarken devam etti:

— Ama belli olmaz. Bir sokak feneri de olabilirim!

Cimrinin ziyafeti

İskoçyalı Mac İntosh, oğlunun doğum gününün şerefine bir zi-yafet vermişti. Davetlilerin çok-luğuna canı sıkılan karısı dur-madan ona sesleniyordu:

— Eyvah.. Mac Tavsh ikinci pastayı yedi... Bayan Menish ü-çüncü şampanya kadehini içti... Mac Rovish altıncı bisküviyi ağ-zına attı... Mister Mac Tirosh dördüncü şarap kadehini devir-di!...

— Maça kızı senin olsun, gelen kız da benim!..

Pabucu büyük

Ayakkabı mağazasına giren ka-dın, 57 numara bir ayakkabı is-tedi. Dükkân sahibi:

— Affedersiniz bayan, dedi, bu-rası ayakkabı dükkânı, tersane değil!..

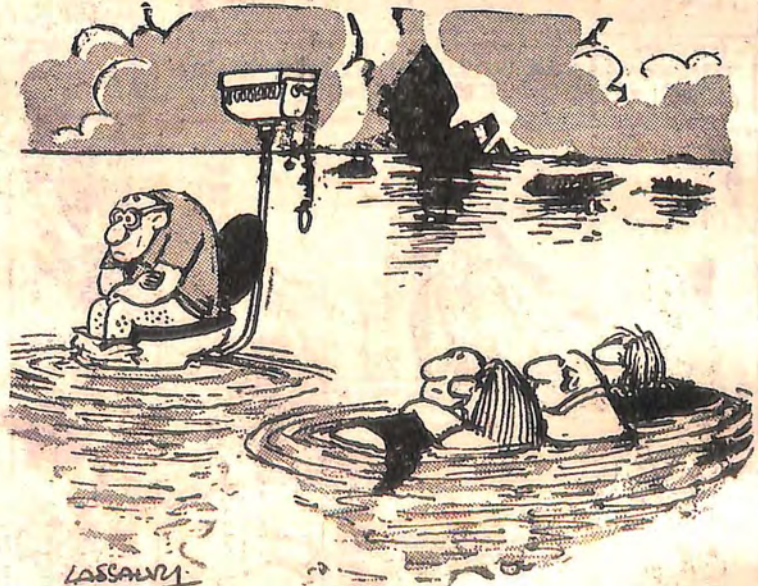
İmdat

Ormanda yolunu kaybeden avcı gün boyu dönmüş dolaşmış, hep aynı noktaya çıkmıştı. Gecenin karanlığında nasıl kurtula-cağını düşünürken aklına, imdat istemek geldi. Uçsuz bucaksız ormanın ortasında:

— Hey! diye bağırdı. Ben kayboldum!... Sesine, bir baykuş ötüşü cevap verdi, adam bu ötüşü yardıma koşan birinin sorusu sandı. Bilinmeyen kurtarıcı, «Nerede?» diye soruyordu sanki.

Yeniden bağırdı, fakat aynı soruyla karşılaştı:

— Nerede?...
— Ormanda!... diye cevap verdi.
Baykuş bir daha öttü:
— Nerede?...
Sabırla cevap verdi avcı:
— Ormanda!...
— Nerede?...
— Ormanda!...
— Nerede?...
Sabrı tükenen avcı:
— Şu şansa bak! diye mırıldandı. Bir kurtarıcı bulduk, onun-la da haberleşmenin imkânı yok. Adam sağır mı, ne!

Yazısız

**Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep**

**Parker
Quink**

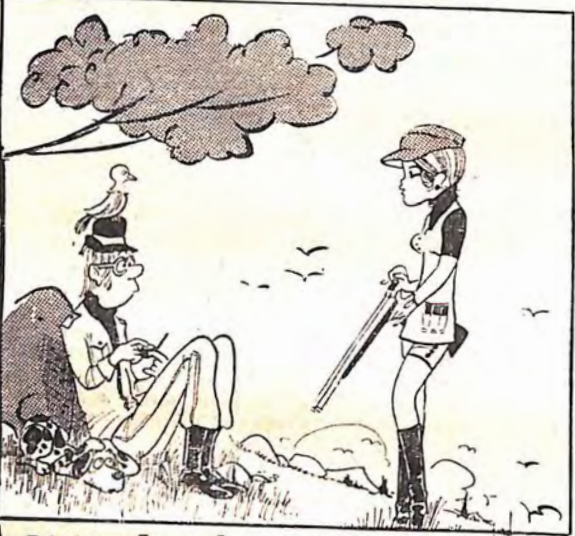
**PARKER
SUPER Quink**

(İlançılık: 3775 — 155)

YAZISIZ

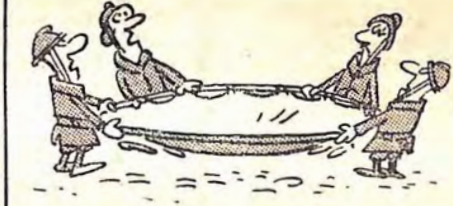
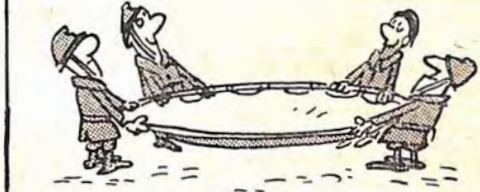
Dünya Karikatürleri

-BANA GÜVENİN VAR MI SEVGİLİM?

YAZISIZ

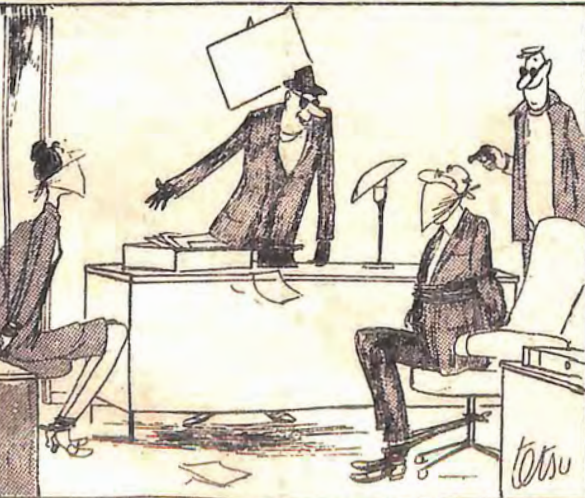
YAZISIZ

-PERDELERİ KAPATABİLİR MİYİM? BÜTÜN KOMŞULAR YAZIN NE KADAR YANDIĞIMIZI GÖRDÜLER ARTIK!..

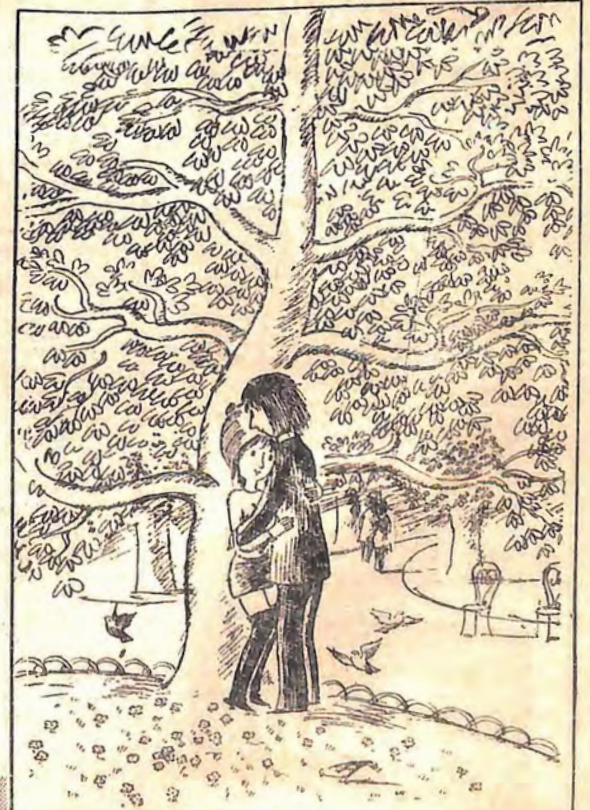
-BALKON KOMPLE BAYLAR!

-ÇABUK KASANIN ŞİFRESİNİ SÖYLE, YOKSA SENİ ŞU KARIYLA BERABER BAĞLARIZ!..

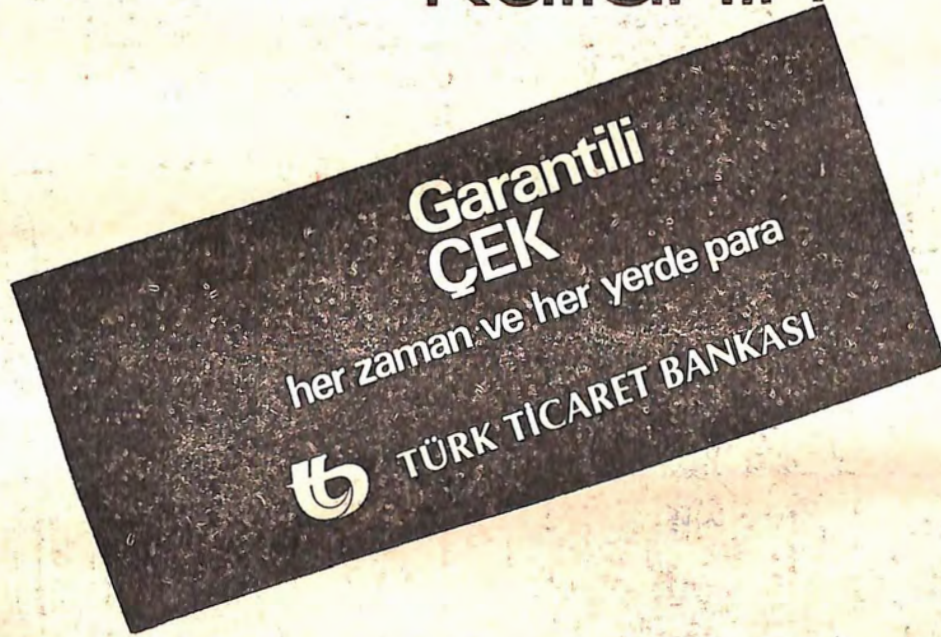

-BIRAK BUDALALIĞI... SENİ 5 GÜN DAHA SEVMEĞE ALIŞACAĞIM!..

-NEYE SUSUYORSUN?
-ELLERİM KONUŞUYOR YA!..

alışverişte
PARA
yerine
İMZANIZI
kullanın

GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankasının garantisi altındadır

GARANTİLİ ÇEKLER Türk Ticaret Bankası şubelerinden temin edilebilirler.

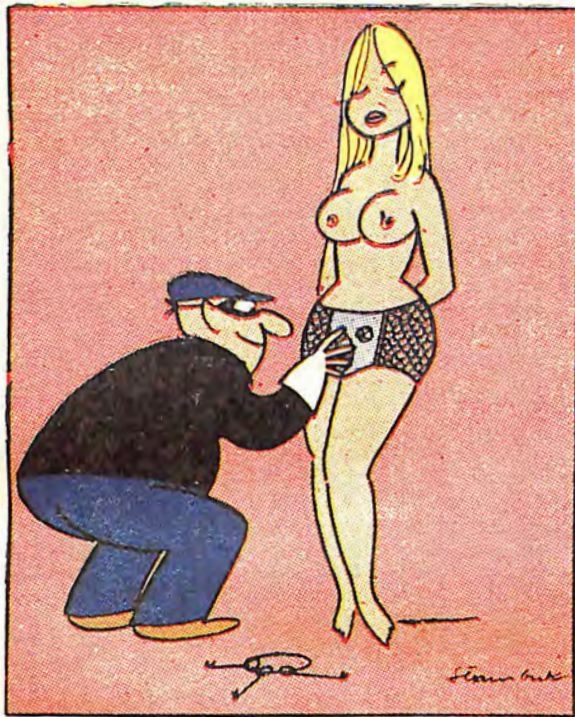
GARANTİLİ ÇEKLER yapılacak her türlü ödemede, üzerlerindeki limitler dahilinde tanzim edildiği takdirde, nakit para yerine kullanılacak çeklerdir

TÜRK TİCARET BANKASI

(Ak. — 153)

A K B A B A

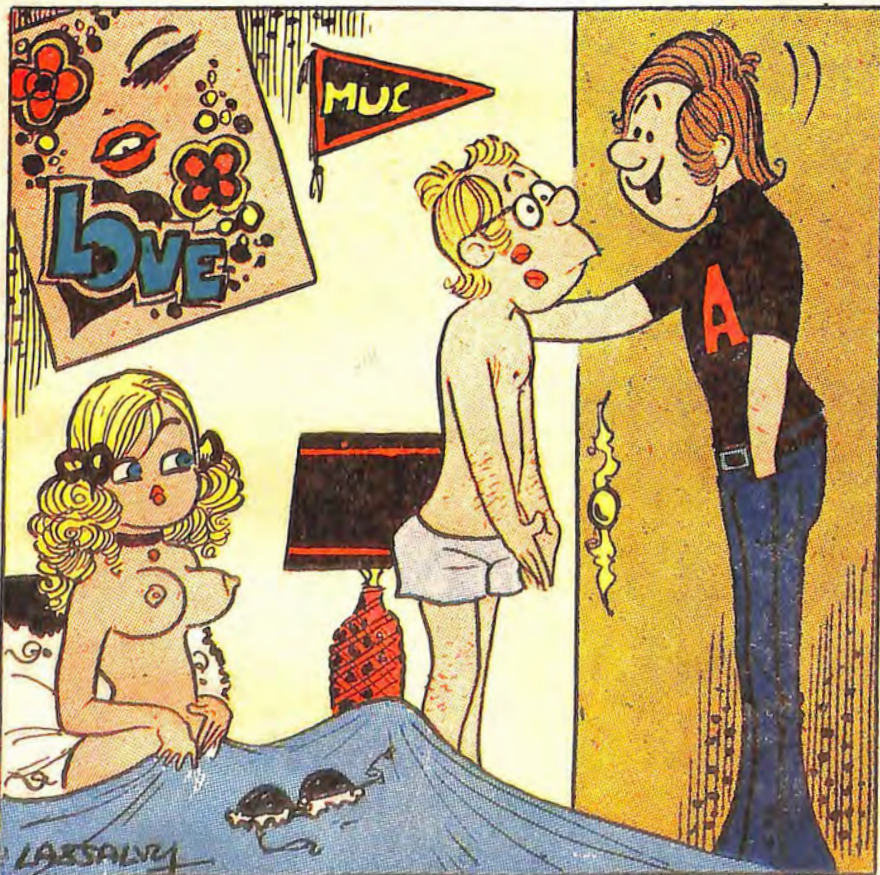
YAZISIZ

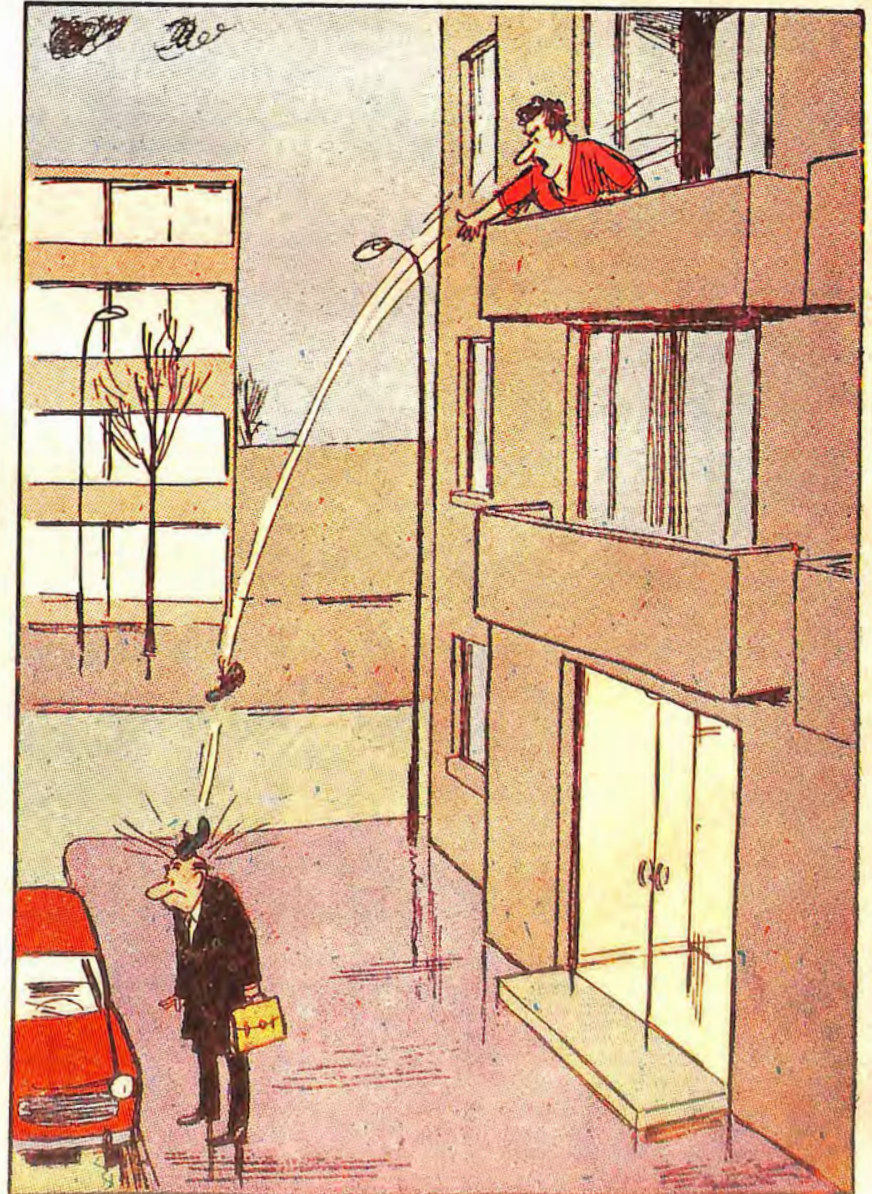
-KALBİNİZE EN KISA YOLDAN GİRMEK İSTİYORUM!..

YAZISIZ

-BİRBİRİMİZE NE SÖZ VERMİŞTİK?. BİRİMİZDE OLAN ŞEYİ DAİMA PAYLAŞACAKTİK YA!

-PENCELENECEK AYAKKABILARINI ALSANA!